

অপূৰ্ব সূৰাস

উদীয়মান ভাস্কৰ্য শিল্পী
প্রয়াত অপূৰ্ব গগৈৰ
পৰিত্ৰ স্মৃতিত প্ৰকাশিত
স্মৰণিকা

ঃ জয় গুৰু শঙ্কৰ ঃ

অপূৰ্ব সুৰাস

প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত প্ৰকাশিত
স্মৰণিকা

“শোক মোহ মহাপঙ্ক মাজে অৰ্জুন মগন ভৈলা দেখি
পৰম ঈশ্বৰ দৈৱকী নন্দ নন্দন।
কৃপায়ে ঈশ্বৰে তত্ত্ব কহি উদ্ধাৰিলা নিজ ভকতক
হেন ঈশ্বৰৰ চৰণে লৈলো শৰণ॥”

জন্ম : ০২ ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯৮৪ চন

মৃত্যু : ০৮ অক্টোবৰ, ২০২০ চন

অপূৰ্ব সূৰাস

প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈৰ পবিত্ৰ স্মৃতিত প্ৰকাশিত
স্মৰণিকা

প্ৰকাশক : পৰিয়ালবৰ্গ

প্ৰকাশ : ১৮ অক্টোবৰ, ২০২০

সম্পাদনাৰ আঁৰত : বুদ্ধেশ্বৰ ফুকন
বুবুল চমুৱা
ড° জিতু কুমাৰ চমুৱা

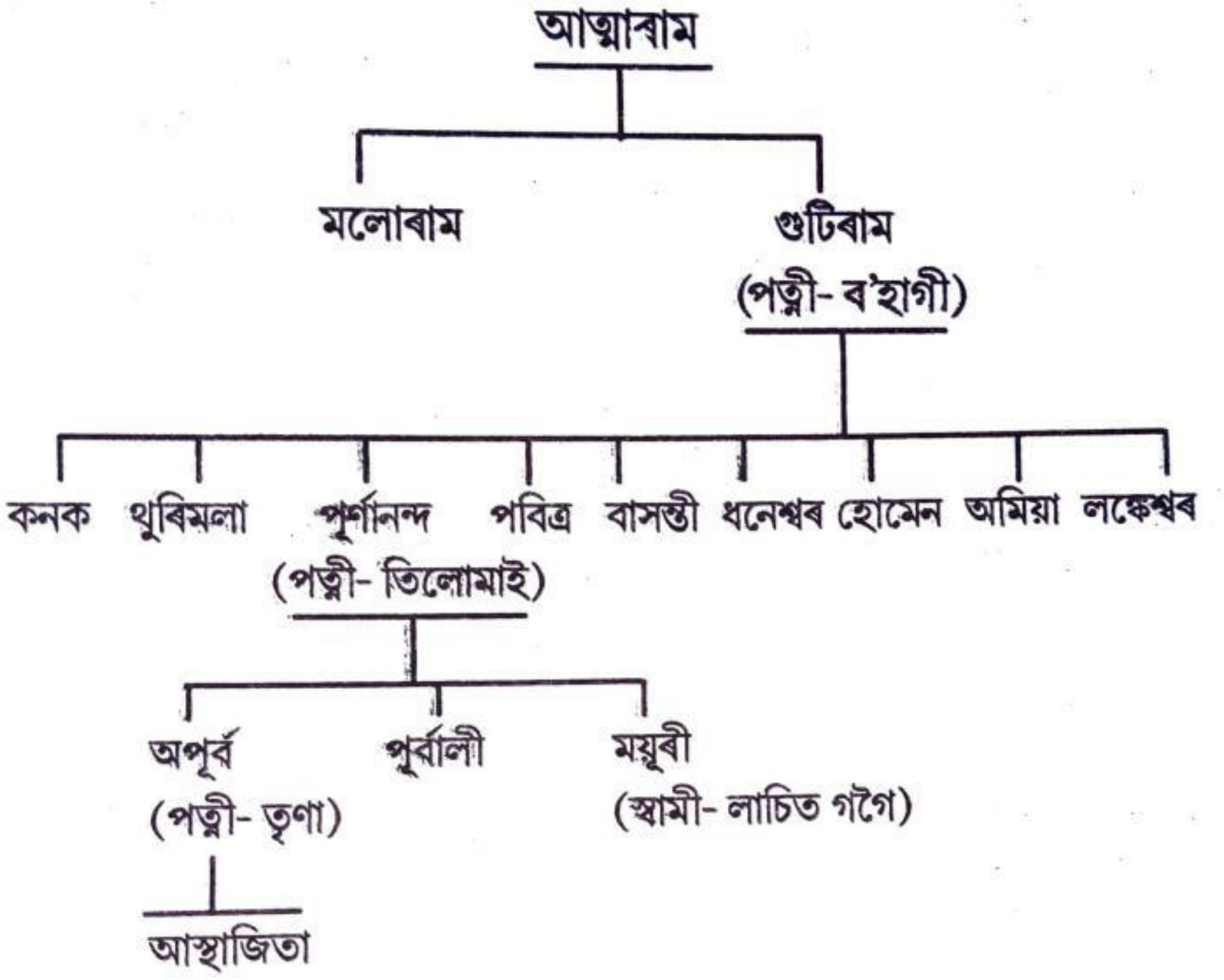
মুদ্ৰণ : পি.কে. কমাৰ্চিয়েল এণ্ড অফ্‌ছেট প্ৰিণ্টাৰ্ছ,
ঢকুৱাখনা

কৃতজ্ঞতা

আমাৰ অতি মৰমৰ পুত্ৰ/ স্বামী/ পিতৃ/ দাদা/ অপূৰ্ব গগৈ (সোণমণি)ৰ আকস্মিক অকাল বিয়োগে কঢ়িয়াই অনা শোকাকুল মুহূৰ্তত আমাক সমবেদনা জনোৱা সকলো ব্যক্তি, দল-সংগঠন, অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠান আৰু অন্ত্যেষ্টি-ক্ৰিয়া অনুষ্ঠানত ভাগ লোৱা ব্যক্তিসকল আৰু মৃতকৰ আদ্যশ্ৰাদ্ধ অনুষ্ঠানৰ সমূহ ভকত-বৈষ্ণৱ, জ্ঞাতি-কুটুম সমন্বিতে উপস্থিত ৰাইজৰ লগতে শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰা প্ৰতিজন শুভাকাংক্ষীলৈ আমাৰ আন্তৰিক সেৱা আৰু কৃতজ্ঞতা নিবেদন কৰিলোঁ।

— পৰিয়ালবৰ্গ

বংশ পৰিচয়
(বৰমানুহৰ চুক)

মৰমৰ ছাত্ৰ প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈৰ সৌৰৰণত

◆নৰ ফুকন

অৱসৰপ্ৰাপ্ত প্ৰধান শিক্ষক
১৩ নং বাস্তৌ প্ৰাঃ বিদ্যালয়

“নদী মাথোঁ বয় আৰু বয়
কালৈকো নৰয়
ভেটা দি ৰাখিব কোনে?”

মৃত্যু এক চিৰ শাস্ত্ৰত সত্য। তথাপিও আমি মৃত্যুলৈ ভয় কৰোঁ। প্ৰকৃতিৰ অলঙ্ঘনীয় নীতি। জীৱ সৃষ্টি হ'লে এদিন মৃত্যু হ'বই। প্ৰকৃতিৰ এই চিৰন্তন নীতিৰ পৰা কোনো জীৱই পৰিত্ৰাণ পাব পৰা নাই। মৃত্যু অনাকাংক্ষিত, অথচ শাস্ত্ৰত। চিৰন্তন সত্য হ'লেও আকস্মিক শূন্যতাই এখন সমাজৰ, ব্যক্তি বিশেষৰ অপূৰণীয় ক্ষতি সাধন কৰে।

পঞ্চভৌতিক উপাদানে গঠিত মানৱ দেহা মৃত্যুৰ পাছত প্ৰতিটো উপাদান নিজ নিজ স্থানত বিলুপ্তি ঘটে। মাত্ৰ থাকি যায় তেওঁৰ জীৱনত কৰি যোৱা কৰ্মৰাজি, গুণ-গৰিমাৰ দিশসমূহ। যি সমূহে আমাক মাজে-সময়ে আমনি কৰি থাকে। এইটো সত্য যে মানুহৰ মানৱী জীৱন সাং হোৱাৰ পাছতহে তেওঁ প্ৰকৃত পৰিচয়টো আৰু কৰি যোৱা কৰ্মৰাজি বিভিন্ন জনৰ লিখনিৰ পৰা জানিবলৈ পোৱা যায়।

সেই দিনা আছিল বৃহস্পতিবাৰ। ইং ০৮/১০/২০২০ তাৰিখ (৫৭২ শক্ৰাব্দ, ২১ আহিন) হঠাৎ পুৱা ৬ মান বজাত খবৰ পালো অপূৰ্ব মৃত্যু হৈছে। খবৰ শুনি বিনা মেঘে বজ্ৰপাত পৰা মানুহৰ দৰে প্ৰায় আধাঘণ্টা মাত বোল নমতাকৈ বহি পৰিলোঁ। সাহস গোটাৰ নোৱাৰিলোঁ তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃক মাত এষাৰ দিবলৈ। নানা চিন্তাত মূৰটো তুলিব নোৱাৰা অৱস্থা হ'ল। তিনিদিনৰ তিলনি দিনাহে তেওঁলোকৰ সন্মুখ হৈছে।

প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈয়ে আদি পাঠ গ্ৰহণ কৰা বিদ্যালয় খন হ'ল ১৩ নং বাস্তৌ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়। অভাজনে এই বিদ্যালয়লৈ ইং ১৯৮৩ চনৰ চেপ্তেম্বৰ মাহত বদলি হৈ আহোঁ সহকাৰী শিক্ষক হিচাপে। পাচলৈ ইং ১৯৯৬ চনৰ ১লা জানুৱাৰীৰ পৰা প্ৰধান শিক্ষক হিচাপে কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰি ইং ২০১০ চনৰ ৩০ জুন তাৰিখে অৱসৰ গ্ৰহণ কৰোঁ।

এই সুদীৰ্ঘ সময়ছোৱাত বহুতো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী লগ পোৱাৰ সৌভাগ্য ঘটিছিল।

সেইসকলৰ ভিতৰত অপূৰ্ব গগৈ আছিল ব্যতিক্ৰমী। তেওঁ অতি অমায়িক, শান্ত, গহীন গম্ভীৰ মুখত এটি মৃদু হাঁহি। পঢ়া-শুনাতো আছিল মেধাৱী। এই বিদ্যালয়ৰ পৰা নিম্ন বুনিয়াদী বৃত্তি পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ সুখ্যাতিৰে বৃত্তি লাভ কৰি বিদ্যালয়খনৰ লগতে গাঁও আৰু অঞ্চলটিলৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

পাছলৈ বি.এ.পাছ কৰি শিক্ষিত নিবনুৱা হিচাপে গাঁওখনৰ উন্নতিৰ হকে বিভিন্ন অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানৰ লগত জৰিত এজন আগৰণুৱা ব্যক্তি হিচাপে পৰিচয় দি গৈছে। তেওঁ শ্ৰীমন্ত শঙ্কৰদেৱ সংঘ, ঢকুৱাখনা আঞ্চলিক শাখাৰ ১ নং বাস্তৱী প্ৰাথমিক শাখাৰ এজন উদীয়মান সঙ্গী আছিল। বিশেষকৈ তেওঁৰ পত্নী শ্ৰীমতী তৃণা চমুৱা গগৈয়ে ১ নং বাস্তৱী প্ৰাথমিক শাখাত অনুষ্ঠিত হোৱা বিভিন্ন অনুষ্ঠানত বৰগীত গাই সমাদৰ লাভ কৰাৰ লগতে প্ৰাথমিক শাখাটি সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰাত সহায় কৰি আহিছে।

সেইজন মৰমৰ ছাত্ৰ তথা পুত্ৰই ইহ সংসাৰত পিতৃ-মাতৃ, পত্নী-পুত্ৰী, বাই-ভনী, ককাই-ভাই, বংশ-পৰিয়াল, আত্মীয়-কুটুম্ব সকলোকে এৰি অনন্তধামলৈ অহা বাটে গুচি গ'ল। আমাৰ সকলোৰে মাজত থাকি গ'ল এটি অবুজ সাথৰ। 'অপূৰ্ব' তোমাক আমি আশীৰ্বাদ দিছো আৰু ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ তোমাৰ আত্মা চিৰশান্তিত থকা কামনাৰে মহাপুৰুষ মাধৱদেৱৰ এযাৰি অমৃতবাণীয়ে সামৰণি মাৰিছোঁ।

“নমো নমো নাৰায়ণ প্ৰসন্ন হুয়োক হৰি
কৰিয়োক মায়াৰ নিৰ্যান।

আপোনা মহিমাক আপুনি বেকত কৰি
জীৱকো কৰিয়ো পৰিত্ৰাণ।” (নামঘোষা)

চিত্ৰ-ভাস্কৰ্য অনুৰাগী অপূৰ্বৰ অকাল বিয়োগত...

◆ড० জিতু কুমাৰ চমুৱা

শান্ত অমায়িক সহজ সবলভাৱে জীৱন-যাপন কৰি আন দহজনক কৰ্মপ্ৰেৰণা যোগাবলৈ প্ৰয়াস কৰা অপূৰ্ব গগৈৰ অকাল বিয়োগত স্তম্ভিত, আশ্চৰ্যচকিত। এনেদৰেও মানুহ গুচি যাব পাৰেনে কোনো আগজাননী নিদিয়াকে ...। মৃত্যুৰ কেইঘণ্টামান আগলৈকে আন সুস্থ লোকসকলৰ দৰেই কাম-কাজত ব্যস্ত থাকি হাঁহি-মাতি ফুৰা দেখিছিলো। হঠাৎ কি এনে হৈ গ'ল তাৰ একো ওৱাদিহ আজিও নাপালো। এক অপ্ৰত্যাশিত খবৰে মনটো ব্যথিত কৰিলে, জীৱন যে অসাৰ, খন্তেকীয়া। 'অথিৰ ধন-জন, জীৱন-যৌৱন, অথিৰ এহু সংসাৰ...' কাণত বাজি উঠে সমদল কৰি।

প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈক অকণমানিৰে পৰা পাইছো, দেখিছো, কথা-বতৰা পাতিছো, খা-খবৰ লৈছো, ৰাজহুৱা কাম-কাজও একেলগে কৰিছো। এটি সামাজিক-সাংস্কৃতিক অনুৰাগী মনৰ ব্যক্তি আছিল তেওঁ। পঢ়াশালীয়া জীৱনটো মেধাৰ পৰিচয় দি প্ৰাথমিক বৃত্তি লাভ কৰিছিল। খেলা-ধূলাৰ প্ৰতি প্ৰৱল ধাউতি দেখিছিলো। ক্ৰিকেটৰ বেট লৈ দিনটো খেলপথাৰত খেলি থকাও দেখিছো। তেনেদৰে বিহু আহিলে তেওঁৰ গাত গোঁসাই নোহোৱা দেখিছো। তেওঁ ভাল ঢুলীয়া আছিল। অকণমানিৰে পৰা কান্ধত এটি ঢোল লৈ এটি বিহুদলক নেতৃত্ব দি হুচৰি গাই ফুৰিছিল গোটেই গাঁওখনত। সংস্কৃতিবান আছিল বাবেই হয়তো সংগীতত যথেষ্ট দখল থকা তৃণা চমুৱাক জীৱনসংগী হিচাপে বাচি লৈছিল।

ডেকা বয়সৰে পৰা ৰাজহুৱা কাম-কাজত জড়িত হৈ এক সামাজিক জীৱনৰ পৰিচয় দাঙি ধৰিছিল। ৰাজহুৱা দায়-দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিছিল। ভাওনা, ৰাস, থিয়েটাৰ আদিত ভাও লৈ অভিনয় দক্ষতাও প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। কেতিয়াবা ছিৰিয়াছ চৰিত্ৰ আৰু কেতিয়াবা ধেমেলীয়া চৰিত্ৰ ৰূপায়ন কৰি দৰ্শকৰ মন মুহিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

সকলোতকৈ উল্লেখনীয় বিষয়টো হ'ল প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈ এজন নীৰৱ চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যশিল্পী। চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যৰ বিশেষ আনুষ্ঠানিক শিক্ষা নথকাকৈয়ে (কিছুদিন অৱশ্যে চিত্ৰশিল্পৰ শিক্ষা লোৱা বুলি জানো) বহুখিনি ছবি অংকন কৰিছিল যাৰ মান বহু ওপৰত। ইয়াৰ উপৰি ভাস্কৰ্যশিল্পৰ ক্ষেত্ৰটো নিজৰ দক্ষতা প্ৰতিপন্ন কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰিছিল। গৰুও পক্ষী, শিৱ-পাৰ্বতীৰ ভাস্কৰ্য, লাচিত বৰফুকনৰ মূৰ্ত্তি আদি নিৰ্মাণ কৰিছিল। মাঘৰ বিহুৰ উৰুকাৰ ভেলাঘৰ নিজস্ব চিন্তাৰে সুন্দৰকৈ

নিৰ্মাণ কৰি ৰাইজৰ মন মুহিছিল। বহুকেইখন আলোচনী, প্ৰাচীৰ পত্ৰিকাৰ বেটুপাত অংকন কৰিছিল। তাৰোপৰি কণ কণ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক ছবি অংকাৰ শিক্ষাও প্ৰদান কৰি চিত্ৰশিল্পৰ প্ৰতি থকা ৰাপৰ পৰিচয় দিছিল। নিজৰ আজৰি সময়খিনি সৃষ্টিমূলক কামত নিয়োজিত কৰি কেইবাটাও ভাস্কৰ্য নিৰ্মাণ কৰিছিল। বহু কেইখন তোৰণ নিৰ্মাণৰ দায়িত্ব লৈ কলাসুলভ প্ৰতিভা দাঙি ধৰি প্ৰশংসা বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। বিভিন্ন ৰাজহুৱা অনুষ্ঠান বিলাকত সাহিত্য-চিত্ৰাংকন আদি প্ৰতিযোগিতাৰ পৰিচালনা আৰু পদুম সাহিত্য সমিতিৰ কামকাজ আন্তৰিকতাৰে কৰি গৈছিল।

“And miles to go before I sleep

And miles to go before I sleep”

জীৱন দুদিনীয়া, খন্তেকীয়া কচুপাতৰ পানী। কম দিনতে কিছুমান লোকে বহুখিনি কৰিব পাৰে, কিছুমানে নোৱাৰে। অপূৰ্বই বয়সৰ জোখেৰে বেছিদিন নাথাকিল। কৰ্মত নিয়োজিত হৈছিলহে বুলিব পাৰি। বহু কিবা কিবি বিশেষ কৰি থৈ গ’ল বুলি ক’লে বঢ়াই কোৱা হ’ব। অৱশ্যে মানুহৰ পৰিৱেশ পৰিস্থিতি অনুকূল নহ’লে কেতিয়াবা সৃষ্টিকৰ্ম স্থবিৰ হৈ পৰে। তাৰ মাজতো অপূৰ্বই নীৰৱে সাধনাত নিমগ্ন হৈ সময়ৰ বালিত নিজৰ খোজ থৈ যাবৰ বাবে প্ৰয়াস কৰিছিল। যাব বাবে আজি সমাজে এজন সমাজকৰ্মীৰ লগতে উদীয়মান চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যশিল্পীক হেৰুৱাব দুখত প্ৰিয়মান হ’ব লগা হৈছে।

“আহিছে মানুহ গৈছে মানুহ

মানুহ ময়্যাপী জীৱ।

মানুহ সোঁতৰ অন্ত নাইকীয়া

বুলিলে মৰত কিয়?

মানুহ বয়সৰ জোখেৰে জীয়াই নাথাকে কৰ্মৰ জোখেৰেহে জীয়াই থাকে। নিজৰ নিত্য নৈমিত্তিক কৰ্মৰাজিৰ উপৰিও সমাজৰ কাৰণে, ৰাইজৰ কাৰণে, দহৰ হিতৰ কাৰণে কিখিনি কৰি থৈ গ’ল তাৰ দ্বাৰাইও ৰাইজে মনৰ দাপোণত তেওঁলোকক জীয়াই ৰাখে। অপূৰ্ব বয়সৰ জোখেৰে কম দিন জীয়াই থাকিল, অকালতে সৰি পৰিল এপাহী সুগন্ধি পুষ্প, যাৰ সৌৰভ আমি যোল্লঅনা পোৱাৰ পৰা বঞ্চিত হ’লো। যি পালো তাকে লৈ নিয়তিৰ বিধান বুলি মানি ল’বই লাগিব।

“জীৱন সপোন স্মৃতি দিঠকৰ মৰীচিকা

ছয়াঁময়া ছবি সপোনৰ,

জীৱনৰ অৱশেষ বিফলতা হা-হুতাহ

জোখ-মাখ আপোন পৰৰ।”◆◆

ল'বালিৰ বৃন্দাবন

◆মামুন গগৈ
(সহপাঠী)

ঐ পাগলী..... ঐ... ঐ... ব'চোন ব।

পিছফালৰ পৰা মটৰ চাইকেলৰ তীব্ৰ হৰ্ণৰ লগতে এটা চিনাকি মাত। মই আছিলো দাদাৰ মটৰ চাইকেলৰ পিছৰ ছিঁত। ঘূৰি চালো। অপূৰ্ব। দাদাক মটৰ চাইকেলৰ স্পীড কমাবলৈ ক'লো। সি আমাৰ ওচৰ পালেহি। মুখমণ্ডলত তাৰ বহুদিন বিৰতিৰ অন্তত প্ৰিয় বান্ধৱীক লগ পোৱাৰ আৰেগ।

- আমাৰ Get togetherটো কি হ'লগৈ। খবৰ কৰ সকলোকে বুজিছ।
লগ হ'ম সকলো। ভাল লাগিব।

- ঠিক আছে। তইও খবৰ কৰ যিমানক পাৰ।

মই ভবা নাছিলো প্ৰায় বিশ দিন পূৰ্বে দুখন চলন্ত মটৰ চাইকেলৰ পৰা হোৱা প্ৰায় দুই মিনিটৰ এই কথোপকথনেই আমাৰ শেষ কথোপকথন হ'ব। সি নোহোৱাৰ খবৰ পাই কিমান সময় মৌন হৈ বহি পৰিলো ক'ব নোৱাৰো। ল'বালি, কৈশোৰৰ অসংখ্য স্মৃতিয়ে মনটো ভাৰাকান্ত কৰি তুলিলে। ভাবি পোৱা নাই ক'ব পৰা আৰম্ভ কৰো। তথাপিও তাৰ মৃত্যুৰ খবৰ শুনি যি কেইখন অতীতৰ ছবিয়ে ঘপহকৈ মনত দোলা দি গ'ল, তাকেই অলপ ৰোমন্থন কৰিলো।

প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰাৰ আগৰে পৰা অপূৰ্ব মোৰ খেলাৰ লগ। অৰ্থাৎ প্ৰায় চাৰি বছৰ মান বয়সৰ পৰাই অপূৰ্ব মোৰ প্ৰিয়বন্ধু। খেলো, কাজিয়া কৰো, ঠেং পাতে। সি মোৰ ঘৰৰ পিৰালী কাষৰ সমনীয়া নাছিল যদিও তাৰ লগত মোৰ আছিল ভাল বন্ধুত্ব। এইকণ সুবিধা দিছিল তেতিয়া বাস্তৱী গাঁৱৰ গ্ৰেজিঙত অনুষ্ঠিত হোৱা ৰাস মহোৎসৱে। ৰাসৰ তিনি নিশাৰ তিনি শিশু কৃষ্ণৰ ভিতৰত আছিলো মই, অপূৰ্ব আৰু শ্যামলী (কুকুমণি)। প্ৰতিদিনে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই বৈছিলো ৰাসৰ আখৰাৰ সময়খিনিলৈ। আখৰা চলিছিল সেই সময়ৰ গ্ৰেজিঙত অৱস্থিত শণ খেৰ আৰু চেৱা গছৰ খুটাৰে নিৰ্মিত এটা বৃহৎ ঘৰত। সেই ঘৰটোতে ৰাসও অনুষ্ঠিত হৈছিল। মঞ্চৰ ওপৰত আঁৰি থোৱা এখন সেউজীয়া বেনাৰ কাপোৰত লিখি থোৱা 'পশ্চিম ঢকুৱাখনা কৃষ্টি ভৱন, বাস্তৱী চৰণীয়া পথাৰ' শব্দকেইটা আজিও মানসপটত জল্-জল্-পট্-পট্- হৈ আছে।

এই আখৰা গৃহতে ১ নং বাস্তৌ আৰু ২ নং বাস্তৌৰ প্ৰায় ৫০/৬০ জন শিশু লগ হৈছিলো। তেওঁলোক আহিছিল গোপশিশু নাচিবলৈ। শিশুলীলাৰ আখৰা দিনৰ ভাগতেই সমাপ্ত কৰি সকলোকে বিদায় দিছিল যদিও আমি কোনোদিন ঘৰাঘৰি হোৱা নাছিলো। সকলোৰে মিলি লুকা-ভাকু খেলিছিলো। লাহে লাহে আন্ধাৰ নামে। আসৰাগৃহৰ ওচৰতে ঘৰ থকা শিশুসকল ঘৰাঘৰি হয়। বৈ যাঁও আমি। হামিয়াই-হিকটিয়াই জ্যেষ্ঠসকলৰ আখৰা চাওঁ। পিছলৈ টোপনিত আৰু ৰ'ব নোৱাৰা হওঁ। গোপী নাছিবলৈ যোৱা বাইদেউ-পেহীহঁতৰ কোলাবোৰেই হয়গৈ আমাৰ সুখৰ ঠিকনা। টোপনিত লালকাল শিশুকেইটিক ঘৰলৈ বোকোচাত লৈ আহে অভিনয়-নৃত্য-গীত শিকাবলৈ যোৱা কইব কই, যাদৱ দাই, কক দাই, খগেন দাই আদিয়ে। (গাঁৱত প্ৰচলিত নামবোৰেৰে সম্বোধন কৰাৰ বাবে ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী। নাজানো কিয় আজি মোৰ এইদৰেই লিখিবলৈ মন গৈছে)। অৱশ্যে কেতিয়াবা সাৰেও থাকো যদিও ঘৰলৈ তেওঁলোকৰ পিঠিত উঠিয়েই আহো। তেওঁলোকে ঘোঁৰাৰ ভাও ধৰে আৰু আমি চৰাৰী। অপূৰ্ব আৰু মোৰ মাজত প্ৰতিযোগিতা-কাৰ ঘোঁৰা বেছি বেগাই যাব পাৰে। যাৰ পিঠিত উঠি আহো, তেওঁক খাটনি ধৰো দৌৰিবলৈ। তেওঁলোকৰ মাজতও যেন হয় এক অঘোষিত প্ৰতিযোগিতা। মুখেৰে খটলক খটলক শব্দ কৰি তেওঁলোক দৌৰিবলৈ ধৰে আৰু আমি হাঁহি হাঁহি ক'ব নোৱাৰা হওঁ। আস্ সুখৰ কি অপূৰ্ব মাদকতা! অপূৰ্ব .. আছিলনে তোৰ মনত এইবোৰ?

প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত 'ক' মানত নাম ভৰ্তি কৰি দিলে। সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী গাঁৱৰে আছিল যদিও প্ৰায় সংখ্যকেই মোৰ চিনাকি নাছিল। গতিকে প্ৰথমদিনাই বিদ্যালয়লৈ গৈ চাৰিখন অপূৰ্বৰ ওচৰতে পাৰিলো বহিবলৈ। সিদিনাৰ পৰাই অপূৰ্বৰ ওচৰতে মোৰ বহা ঠাই। 'ক' মান আৰু 'খ' মানত দুয়োটাৰ চাৰি ওচৰত। শ্ৰেণীত মই প্ৰথমস্থান পালে অপূৰ্ব দ্বিতীয়। অপূৰ্ব প্ৰথম হ'লে মই দ্বিতীয়। অপূৰ্বৰ হাতৰ আখৰ সঁচাই অপূৰ্ব আছিল। সি বহুত ধুনীয়া ছবিও আঁকিছিল, যি দুটা কাৰণত মই ঈৰ্ষাত জ্বলিছিলো। কিন্তু কোনোদিনে তাৰদৰে হাতৰ আখৰ লিখিব নোৱাৰিলো, ছবি অঁকাতে দুৰৰে কথা। ৪ৰ্থ শ্ৰেণী পালোঁগৈ। বৃত্তি পৰীক্ষাৰ বাবে আমি দুয়োটাই নিৰ্বাচিত হ'লো। পৰীক্ষাত অৱতীৰ্ণ হ'লো। সকলোবোৰ ঠিকেই গ'ল। সিদিনা ছবিৰ পৰীক্ষা আছিল। আঁকিবলৈ আহিল এটা প্ৰাকৃতিক দৃশ্য। আঁকিলো। মোৰ পৰা দুখন বেঞ্চৰ ব্যৱধানত বহা অপূৰ্বক মাতি দিবলৈ

মোৰ আগৰ দুজন পৰীক্ষাৰ্থীক খাটনি ধৰিলো। পিছলৈ ঘূৰি চালে সি। ইংগিততে ক'লো তোৰ ছবিখন এবাৰ দেখুৱাই দে মোক। সি বহীখন ওপৰলৈ কৰি মোক দেখুৱালে হে ভগৱান... ৰং বুলাই ইমান ধুনীয়া দৃশ্য অংকন কৰিছে সি। মই অঁকাখন চালো। চকুলো বাগৰি আহিল মোৰ পৰীক্ষাকেন্দ্ৰতেই। পৰীক্ষকজনে মোক চকুলো বাগৰাৰ কাৰণ সুধিলে। সকলোৱে ঘূৰি চালে মোলৈ। চকুপানী সামৰি নিমাত হৈ থাকিলো। ভাবিলো এই জীৱনত মই কেতিয়াও বৃত্তি লাভ নকৰোঁ। সময়ত ফলাফল ওলাল। দুয়োটাই সুখ্যাতিৰে বৃত্তি লাভ কৰিলো। খবৰ পাইয়েই অপূৰ্ব আমাৰ ঘৰত আহি উপস্থিত। 'পাগলী, এনেই কান্দি মৰিলি অতখন মানুহৰ আগত।' – এটাও শব্দ পাহৰা নাই অ' অপূৰ্ব।

৫ম মানৰ পৰা বিদ্যালয় বেলেগ হ'ল। তাক কমকৈ লগ পোৱা হ'লো। কিন্তু গৰম বন্ধাবোৰত টিউশ্যন একেলগে কৰো। খুউব ফুৰ্তি কৰো। তাৰ পিছত কলেজ বেলেগ হ'ল। শিক্ষাগ্ৰহণ আৰু কৰ্তব্যৰ তাগিদাত পথ বেলেগ বেলেগ হ'ল। হ'লেও গাঁৱত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন অনুষ্ঠানসমূহত তাক লগ পাই থাকো। লগ পালেই তাৰ একেটাই কথা; Get togetherটো কেতিয়া পতা হ'ব, কেনেকৈ পতা হ'ব। তাৰ খুব হেঁপাহ আছিল ১৩ নং বাস্তৱী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত পঢ়া আমাৰ শ্ৰেণীৰ বন্ধু-বান্ধৱীসকল লগ হৈ পুৰণি দিনবোৰলৈ ঘূৰি যোৱাৰ, নষ্টালজিক হোৱাৰ। প্ৰায়ে কয়- 'দেখিছ নহয়, আমি এবাৰো লগ নোহোৱাকৈয়ে কুকুমণি(শ্যামলী) আমাৰ মাজৰ পৰা গুচি গ'ল।' কিন্তু কি বিড়ম্বনা। এতিয়া সিয়েই বিদায় মাগিলে আমাৰ মাজৰ পৰা।

মই অতি দুখিত অপূৰ্ব। তোৰ ইচ্ছা পূৰণ কৰিব নোৱাৰিলো। তোৰ স'তে ঘূৰি যাব নোৱাৰিলো এবাৰ ল'ৰালিলৈ। লগাব নোৱাৰিলো খদম্‌দম্ ল'ৰালিৰ বৃন্দাবন। ক্ষমা কৰি দিবি তোৰ বান্ধৱীজনীক। চিৰ-প্ৰশান্তি কামনা কৰি য'লৈকে গমন কৰিলি তাতেই তই কুশলে থাক।

অপূৰ্ৱ সামাজিক, সাংস্কৃতিক জীৱনত বিহঙ্গম দৃষ্টিপাত

◆ বিনোদ ফুকন

৮ অক্টোবৰ, ২০২০ বৃহস্পতিবাৰৰ পুৱাই বিয়পি পৰা অভিশপ্ত খবৰে আমাক স্তম্ভিত কৰি তুলিলে। কাৰোবাৰ বাবে পুত্ৰ, কাৰোবাৰ বাবে স্বামী, কাৰোবাৰ দেউতা, কাৰোবাৰ বাবে ভাতৃ, কাৰোবাৰ ভতিজা, কাৰোবাৰ বাবে বন্ধু এজন পেটৰ বিষতে নোহোৱা হৈ যোৱা বুলি জানি কোনো কাৰণতে মানি ল'ব পৰা নাই। অৱশেষত নিয়তিৰ বিধান বুলি মানি লৈছো। বিশ্ববিখ্যাত কবি জন কিটছৰ জীৱনকাল ২৫ বছৰ, প্ৰতিভাশালী নাট্যকাৰ কবি গনেশ গগৈৰ জীৱনকাল ৩১ বছৰ। ভিন্ন দিশত সম্ভাৱনাময় প্ৰতিভাৰে মানৱী জীৱনলৈ অপূৰ্বও আহিছিল মাথো ৩৫/৩৬ বছৰৰ বাবে। সেই ভিন্ন প্ৰতিভাৰ ফুলপাহ কলি মেলিছিল, ফুলিব বিচাৰিছিল তাৰ সুগন্ধ কোনোৱে পাইছিল, কোনোৱে পালেহেঁতেন, কোনোৱে তাৰ সুগন্ধত আপ্লুত হৈছিল; কিন্তু হঠাৎ এই নোহোৱা খবৰটোৱে বেদনাক্ৰান্ত কৰি তুলিছে। এনে বেদনাজৰ্জৰ অৱস্থাত খুচৰি চাইছো এজন ভাতৃ, বন্ধুৰ সতে পাৰ কৰা আমাৰ সামাজিক সময়বোৰ। লগতে 'অপূৰ্ব'ৰ জীৱনৰ আমি দেখা কামবোৰ।

কৃষ্ণবৰণৰ শিশু কৃষ্ণ সদৃশ তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰে ৯০ দশকত প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত অপূৰ্ব আছিল সঁচাকৈ অপূৰ্ব। বিদ্যালয়ত শিক্ষকৰ পৰা আদৰ, মৰম যেনেদৰে লাভ কৰিছিল; আমি দুটা শ্ৰেণীৰ ওপৰ হ'লেও আমাৰ বাবে শিশুমনত ঈৰ্ষাৰ বিষয় আছিল। শ্ৰেণীত প্ৰথম স্থানৰ বাবে কুকুমণিৰ (প্ৰয়াত শ্যামলী) লগত হৈছিল তীব্ৰ প্ৰতিযোগিতা। লগতে সেই সময়ত প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত (প্ৰধান সেৱক) প্ৰধানমন্ত্ৰী বিপুল ভোটত জয়ী হৈছিল। জাকত জিলিকা এনে প্ৰবল সম্ভাৱনীয়তাৰ ধাৰাবাহিকতা পৰৱৰ্তী কালত গাঁৱৰ যুৱক সংগঠন কৰাত, বিহু-হুচৰি, মাঘ বিহুৰ মেজি, কাতি বিহুত তুলসীত চাকি জ্বলোৱা, গাঁৱৰ নাটক, ভাওনা আদি কৰাত পৰিস্ফুট হৈছিল।

হাইস্কুলীয়া ডেউনা পাৰ হোৱাৰ পাছত উত্তৰ লখিমপুৰ মহাবিদ্যালয়ত

কলেজীয়া শিক্ষা গ্ৰহণ কৰি থকা অৱস্থাত কলেজ দীঘলীয়া বন্ধ হ'লেও গাঁৱত থকা লগৰীয়া সকলৰ লগত খেলা-ধুলা, কাব্য চৰ্চা, চাৰুকলা চৰ্চা আদিত ব্যস্ত হৈ প্ৰচুৰ সন্তোষনাময় হৈ পৰিছিল। চিত্ৰকলাৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষা নাথাকিলেও চিত্ৰকলাৰ যিকোনো মাধ্যমতে নিজ অধ্যৱসায়ৰ যোগেদি আয়ত্ত কৰি সিদ্ধহস্ত হৈছিল। কিন্তু দুখৰ বিষয় এইবিলাকৰ সংৰক্ষণ উপযুক্ত পৰিচৰ্যা আৰু সময়ানুবৰ্তী জীৱনৰ অভাৱত অকালতে মৰহি গ'ল বুলি অনুভৱ হয়। যৌৱনৰ সপোন দেখা দূৰন্ত সময়ৰ মাজতে প্ৰায় ২/৩ বছৰ বিশৃংখল জীৱন পদ্ধতিৰ সতে নিজকে একাকাৰ কৰি দিছিল। (দিনত শুৱে ৰাতি কাম কৰে) যিটোৰ বাবে লগৰ সকলে আমেৰিকান বুলি অভিহিত কৰিছিল। সৃষ্টিমূলক প্ৰতিভাৰ প্ৰবল প্ৰভাৱে হয়তো সাধাৰণ গতানুগতিক জীৱনৰ পৰিৱৰ্তে এনে জীৱন পদ্ধতিহে নিজৰ বাবে সহজ কৰি লৈছিল।

পদুম সাহিত্য সমিতিৰ উদ্যোগত বাস্তৱী গাঁৱত মহাকুমা ভিত্তিত আয়োজিত বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা দিৱসৰ ২০০১ চনত প্ৰয়াত দিলীপ ফুকন সম্পাদক আৰু অপূৰ্ব সহকাৰী সম্পাদক। সেই বছৰৰ সাফল্যময় বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভা দিৱসৰ কথা আজিও প্ৰতিজন আয়োজনকাৰী উদ্যোক্তাৰ মুখে মুখে শুনা যায়। ২০০৩ চনত সম্পাদকৰ দৰে গুৰুদায়িত্ব চম্ভালিবলৈ সক্ষম হৈছিল। পৰৱৰ্তী বৰ্ষ সমূহত সাহিত্য শাখাৰ আহ্বায়ক বা তত্ত্বাবধায়ক হিচাপে নিষ্ঠাৰে দায়িত্ব পালন কৰি সাহিত্য-সংস্কৃতি চৰ্চাকাৰী নতুন চামক উদগনি যোগাই আহিছিল।

আজি আদ্যশ্ৰাদ্ধৰ পবিত্ৰ ক্ষণত পদুম সাহিত্য সমিতিৰ হৈ অপূৰ্বৰ সৃষ্টিমূলক কৰ্মৰাজিক শ্ৰদ্ধাৰে স্মৰণ কৰিছোঁ।

১ নং বাস্তৱী গাঁৱত ধাৰাবাহিকভাৱে নহ'লেও চেগা-চুৰুকাকৈ অনুষ্ঠিত ৰাস অনুষ্ঠানত প্ৰথমে 'কালকেতু' ভাওৰে আৰম্ভ কৰা অভিনয় জীৱনত 'উগ্ৰসেন', 'বসুদেৱ'ৰ দৰে জটিল চৰিত্ৰ এটা সফল ৰূপায়ন কৰিবলৈ নতুন চামৰ ভিতৰত সক্ষম হৈছিল। ইয়াৰ উপৰিও "শিশু কৃষ্ণ" আৰু "মহাৰাসৰ কৃষ্ণ"ৰ ভাৱতো অভিনয় কৰি ৰাইজৰ প্ৰশংসা বুটলিছিল। চাৰি বছৰ মানৰ আগতে বৰনামঘৰত ৰাজহুৱা ভাওনাত পকাত পিছলি শকুনি পৰিল। পিছলি পৰি হাতো ভাগিল। বেছেৰা শকুনিৰ হাতভগা ভাবে অভিনয়। এনে কাম অভিনয়ৰ প্ৰতি প্ৰবল হেপাহ, ৰাপ থকা জনৰ বাবেহে সম্ভৱ। যিটো কাম কৰিছিল অপূৰ্বই। সাম্প্ৰতিক সময়ত জীৱন-জীৱিকাৰ তাড়নাত উঠি অহা চামৰ ভাওনা, বিহু ইত্যাদি গ্ৰাম্য চহা সংস্কৃতিৰ

প্ৰতি যি অনিহা দেখা গৈছে তেনে প্ৰেক্ষাপটত অপূৰ্বৰ সংস্কৃতিবান কৰ্মৰাজি আদৰ্শ হৈ ৰ'ব।

১৯৬০ চনতে স্থাপন হোৱা নৱজ্যোতি যুৱক সংঘ আৰু পুথিভঁৰালৰ কাম-কাজ স্থবিৰতাই দেখা দিছিল। এনে সময়তে ২০০৮-২০১০ চন আৰু ২০১০-২০১২ বৰ্ষৰ দুটা কাৰ্যকালৰ বাবে সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰি উঠি অহা যুৱ চামক নেতৃত্ব দিয়াৰ দৰে মহান উদ্দেশ্যৰ কামত ব্ৰতী হৈছিল। বাস্তৱী গাঁৱৰ ইতিহাসত নৱজ্যোতি যুৱক সংঘ আৰু পুথিভঁৰাল জিলিকি থকাৰ দৰে এই যুৱক সংঘৰ ইতিহাসত অপূৰ্বৰ নাম সোণালী হৈ জিলিকি থকাৰ লগতে নতুন চামে সদায় সুঁৱৰিব লাগিব।

ব'হাগ বিহু বুলি ক'লেই গাঁৱৰ তিনিআলিত জাতীয় সাজ-পাৰ পিন্ধি ৫ বেটেৰীয়া টৰ্চটো সহ এসপ্তাহলৈ ৰাতি ছচৰি গাবলৈ সাজু হোৱা অপূৰ্বৰ দৃশ্যটো আমাৰ দৃশ্যপটৰ পৰা কোনোদিন আঁতৰাব নোৱাৰিম। ২০১৩ চনত ছঁচৰি গাই ১৫ দিন গ'ল। তাৰ পাছতে গাঁৱত অনুষ্ঠিত হোৱা গামখাৰু বিহু সন্মিলন পাতিব লাগে বুলি আলোচনা হ'ল। আলোচনামৰ্মে অপূৰ্বই উপসভাপতিৰ দায়িত্বত। আকৌ ছঁচৰি গাই অৰিহণা সংগ্ৰহৰ ব্যৱস্থা কৰা হ'ল। সেইমতে ডেকাচামক লৈ অপূৰ্ব গগৈয়ে বৃহৎ গাঁওখনত ধৰ্মীয় নীতি, পন্থা, সামাজিকভাৱে এটা গোটত থকাটো আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত সম্ভৱ নহয়। তথাপিও গামখাৰু বিহু সন্মিলন আৰু ছঁচৰি গাই বিহু পতা ব্যৱস্থাটো আছিল এক আদৰ্শনীয় প্ৰচেষ্টা। উলহ মালহেৰে বিহু উদ্‌যাপনৰ পাছত ৰাজহুৱাভাৱে হিচাপ দাখিল কৰি ইয়াৰ পিছৰ বছৰটো একে প্ৰচেষ্টাৰে আনুষ্ঠানিক বিহু সন্মিলন গাঁৱৰ ৰঙ্গমঞ্চত একেখন সমিতিয়ে আয়োজন কৰি ধাৰাবাহিকতা ৰক্ষাত প্ৰচেষ্টা লোৱা হৈছিল। সেই বছৰত মূল নেতৃত্বত আছিল অপূৰ্ব। এনে প্ৰচেষ্টাক আজি সোঁৱৰণ কৰিবই লাগিব।

চিত্ৰশিল্পী, চিত্ৰকৰ অপূৰ্বৰ নিৰবে চিত্ৰশিল্প সাধনা কৰাৰ লগতে ভাস্কৰ্য শিল্পৰো সাধনা কৰিছিল যাৰ ফলশ্ৰুতিত মাটি, বালি, চিমেণ্টেৰে প্ৰভু ভগৱন্তৰ মূৰ্ত্তি আৰু অন্য মূৰ্ত্তি, ফুলদানি নিৰ্মাণ কৰিছিল। উঠি অহা নতুন চামক চিত্ৰাংকন প্ৰতিযোগিতাত পৰিচালক হিচাপে থাকি উদগনি যোগাইছিল। গৰমৰ বন্ধত প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক চিত্ৰাংকনৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰিছিল। এটা কথা নক'লে নহ'ব যে ১৩ নং বাস্তৱী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ ১২৫ বছৰীয়া জয়ন্তীত মূল তোৰণখনৰ আৰ্হি প্ৰস্তুতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰয়োজন মতে নিজৰ পৰা নিৰ্মাণৰ

ধন খৰচ কৰি হ'লেও নিৰ্মাণ কৰি গ্ৰাম্য স্থাপত্য শিল্পী হিচাপে নিজকে প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। লগতে ঢকুৱাখনাত অনুষ্ঠিত শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ সংঘৰ মূল অধিবেশনত বাস্তৱী গাঁও তিনিআলিত গাঁওবাসীৰ হৈ নিজা আৰ্হিৰে এখন তোৰণ নিৰ্মাণ কৰি স্থাপত্য শিল্পী হিচাপে নিজ দক্ষতা প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

এনে এজন গুণবানৰ সকলো দিশ এটা লিখাতে ব্যাখ্যা কৰা আমাৰদ্বাৰা সম্ভৱ নহয়। তথাপিও এই বেদনাসিক্ত সময়ত এজন সম্ভাৱনাময় প্ৰতিভাৰ কিছু সুন্দৰ আৰাধনাৰ স্মৃতি ডাঙি ধৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলো।

একান্ত ব্যক্তিগত বহু কথা পাতিব থাকিল। সততে আৰ্তজনক সহায় কৰিবলৈ সদাপ্ৰস্তুত অপূৰ্বৰ অন্তিম সময়ত দেখা কৰি লগ হ'বলৈ নোপোৱাৰ দুখে আমাক সদায় জৰ্জৰিত কৰি থাকিব।

প্ৰভু ভগৱন্তৰ ওচৰত অপূৰ্বৰ আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰিলো লগতে পৰিয়ালৰ সকলোকে শোক সমবেদনা জনালো।

অকাল-মৃত্যু : এটি অপ্রত্যাশিত শব্দ

◆তপন কুমাৰ চমুৰা

কিছুমান ক্ষেত্ৰত কিছুমান মানুহৰ গুৰুত্ব থাকে আৰু সকলো মানুহ সকলো কৰ্মক্ষেত্ৰৰ বাবে যোগ্য নহয়। আমি সৰু মানুহ বুলি গণ্য কৰা কিছুমান মানুহৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ চিন্তাৰ সমষ্টিয়ে কিন্তু এটা বৃহৎ সৰ্বমংগলময় চিন্তাৰ উন্মেষ কৰে আৰু সেই সৰু সৰু মানুহবোৰ আমাৰ সমাজৰ অজ্ঞাতে বৈ যায়। আমাৰ মাজত কম-বেছি পৰিমাণে কিছুমান ঋণাত্মক চিন্তা আৰু ধনাত্মক গুণ থাকে। এই ঋণাত্মক চিন্তা-চৰ্চা সমূহ আঁতৰত ৰাখি এজন মানুহৰ ধনাত্মক গুণবোৰ যদি জুমি চাবলৈ প্ৰয়াস কৰো নিশ্চিত ৰূপে সেই চিন্তা-চেতনাই সমাজখনক সঠিক পথ নিৰ্দেশনা দিব। খুব কম দিনৰ বাবে জীৱন ডিঙা মেলা, কিছু কিছু ক্ষেত্ৰত ধনাত্মক চিন্তা আৰু সাংস্কৃতিক মনৰ গৰাকী হ'বলৈ সক্ষম হোৱা অপূৰ্ব গগৈ (সোনমণি)ৰ মৃত্যু গাঁওখন তথা পৰিয়ালবৰ্গৰ বাবে অপূৰণীয় ক্ষতি। সকলো মৃত্যুৱেই দুখজনক, বেদনাদায়ক কিন্তু যেতিয়া এজন অতি কম বয়সীয়া লোকৰ মৃত্যু হয় সেই মৃত্যু আমাৰ বাবে হৈ পৰে অসহনীয়। যেতিয়াৰ পৰা বুজা হৈছে তেতিয়াৰ পৰা দেখি আহিছে মোৰ গাঁৱৰ বহু প্ৰতিভাৱান ব্যক্তিৰ অকাল মৃত্যু হৈছে। প্ৰকৃত জীৱনৰ সন্ধান কৰোতেই যেন তেওঁলোকে জীৱন নাট সামৰিছে। এইবাৰ এই অকাল মৃত্যুৰ তালিকাত অতি দুখজনকভাৱে অন্তৰ্ভুক্ত হৈছে অপূৰ্ব গগৈৰ নাম (সোনমণি)। সম্ভাৱনাময়, প্ৰতিশ্ৰুতি সম্পন্ন এই শব্দকেইটা অপূৰ্ব গগৈৰ নামৰ আগত বিশেষণ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিবলৈ এই কাৰণেই মন গৈছে যে মই তেওঁৰ কিছুমান সৃষ্টিশীল কাম-কাজ অতি সুক্ষ্মভাৱে পৰ্যবেক্ষণ কৰি আহিছিলোঁ। কেতিয়াবা যদি অতি নিপুণ ভাৱে তোৰণ নিৰ্মাতা ৰূপত আৰু আন কেতিয়াবা চাইন বৰ্ডত লিখা সুন্দৰ আখৰকেইটাত শিল্পী সুলভ মানসিকতাৰ পৰিচয়। কেতিয়াবা যদি গাঁৱৰ শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰাসলীলাত এজন অভিনেতা ৰূপত আন কেতিয়াবা আকৌ সেই অনুষ্ঠান সমূহৰ একান্ত অনুৰাগী হিচাপে। এক কথাত ক'বলৈ গ'লে তেওঁৰ মাজত থকা সেই সাংস্কৃতিক মনটোৱে যেন ভেপ্তক এনে কাৰ্যৰ প্ৰতি উদ্বুদ্ধ কৰিছিল।

গাঁৱৰ সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক ক্ষেত্ৰখনৰ এজন নিষ্ঠাৱান কৰ্মী অপূৰ্বৰ

হাতত মৃত্যুৰ কেইদিনমানৰ আগতে কেইটামান ফুলদানি আৰু ফুলৰ টাব দেখা পাইছিলো। সুন্দৰ বং আৰু কলাত্মক চিত্ৰাৰে সাজি উলিওৱা সেই বস্তু কেইপদে মোক বাককৈয়ে আকৰ্ষিত কৰিছিল। মই তেওঁক সুধিলো “এইয়া কোনে ইমান সুন্দৰকৈ সাজিছে অপূৰ্ব”। তেওঁ স্বভাৱজাত ভংগীৰে উত্তৰ দিলে— “মই তপনদা। আপোনালোককো দিম, চিন্তা কৰিব নালাগে।” কিন্তু সেই সামগ্ৰী কেইপদ আৰু কোনোদিনে লোৱা নহ’ল। তাৰ কেইদিনমানৰ পাছতে অৰ্থাৎ অক্টোবৰৰ ৮ তাৰিখে ৰাতিপুৱা সেই অপ্রত্যাশিত খবৰটো আহিল। অপূৰ্ব গগৈ অৰ্থাৎ সকলোৰে মৰমৰ সোনমণিৰ মৃত্যু হৈছে। গাঁৱত নিৰ্জনতাই বিৰাজ কৰিলে। এই মৃত্যুৱে যেন মোক বাকৰুদ্ধ কৰিলে। সাধাৰণ সাজ-পোছাক পৰিহিত আৰু সৰু-বৰ সকলোৰে লগত কামৰ সৰু-বৰ নিবিচাৰি মিলা-প্ৰীতিৰে থাকিব জনা এটি নাম “সোনমণি”। এই সময়ত মোৰ মনলৈ অহা দুখজনক কথাটো হৈছে— অপূৰ্ব গগৈৰ মাজত শিল্পৰ যি গুণ-গুননি শুলিছিলো সেইয়া যেন সম্পূৰ্ণৰূপে পৰিস্ফুট হ’বলৈ নাপালে। অকালতে এটি সম্ভাৱনাময় প্ৰতিভাৰ মৃত্যু হ’ল। তেওঁক চিনি পোৱা প্ৰতিজন মানুহৰ অন্তৰত এই নামটি আমৃত্যু থাকি যাব। ইতিমধ্যে অতীত হৈ যোৱা দিনৰ স্মৃতিবোৰত তোমাৰ শুভাকাংক্ষীয়ে তোমাক বিচাৰি পাব। শেষত কওঁ মৃত্যুৰ শীতল কোলাত তুমি শান্তিৰে থাকা। শোক-সন্তপ্ত পৰিয়ালবৰ্গক সমবেদনা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

খবৰবোৰ যেতিয়া দুঃখবৰ হৈ আহে...

বশিষ্ঠদেৱ ফুকন

(এক)

সাংবাদিকতাৰ প্ৰত্যাহানপূৰ্ণ জগতখনত বিগত ১০ টা বছৰে কেবল খবৰ বিচাৰিয়েই ফুৰিছোঁ। খবৰৰ পিছতেই দিন-ৰাতি একাকাল কৰিছোঁ। কোনেও নোপোৱা, নজনা খবৰবোৰ যোগান ধৰিবলৈ পালে প্ৰাপ্তিত ভৰি উঠে বুকু। কিন্তু তাৰ মাজতে আহি যায় অপ্ৰত্যাশিত, অবাঞ্চিত খবৰবোৰ। যিবোৰ খবৰ আহে কেবল 'দুঃখবৰ' হৈ। যিবোৰ খবৰে কেৱল দি যায় বোবা যন্ত্ৰণা। খবৰ বিচাৰি ফুৰাৰ মাজতে সিদিনা হঠাৎ আহিল দুঃখবৰটো... 'অপূৰ্ব' গগৈ আক নাই।' মন-মগজু বাককৈয়ে জোকাৰি গ'ল দুঃখবৰটোৱে। নিজকে নিজে কৈ উঠিলোঁ... 'খবৰটো যেন মিছা হওক।' কিন্তু... কথাবোৰ আমি ভবাৰ দৰে নহয়। আচলতে Death maintains no calender..

যদিওবা আধুনিক অসমীয়া কবিতাৰ আটাইতকৈ জনপ্ৰিয় কবি হীৰেণ ভট্টাচাৰ্যই 'মৃত্যুওতো এটা শিল্প' বুলি কৈ গৈছে, এনেবোৰ দুঃখবৰ পালে 'মৃত্যু'ক কেতিয়াও 'শিল্প' বুলি ক'বলৈ মন নাযায়। আপোন গাঁওখনৰ দিলীপ ফুকন, বিষ্ণু গগৈ, দীনেশ গগৈ, দিম্পল গগৈ, মুনমুন গগৈ, শংকৰজ্যোতিৰ দৰে তেজোদীপ্ত মুখবোৰ চিৰদিনৰ বাবে নোহোৱা হৈ যোৱা দেখিলে 'মৃত্যু'ক 'শিল্প' বুলি কেতিয়াও মানি ল'বলৈ মন নাযায়। সেয়ে আজি আকৌ এবাৰ কৈছোঁ, অপূৰ্ব গগৈৰ দৰে যুৱকৰ অকাল মৃত্যু কেতিয়াও শিল্প হ'ব নোৱাৰে। আচলতে এনে মৃত্যু পিতৃ-মাতৃ, পৰিয়াল, বন্ধু-বান্ধৱ অথবা আত্মীয়-স্বজনৰ বাবে কোনোকালেই নুশুকোৱা এটুকুৰা কেচা ঘাঁ।

(দুই)

আনে ক'ব পৰাকৈ খুব নলে-গলে লগা বন্ধু নাছিলো আমি। প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত মোতকৈ এক শ্ৰেণীৰ ওপৰ আছিল অপূৰ্ব গগৈ। কিন্তু একেলগেই খেলিছিলোঁ, হাঁহি-ধেমালি কৰিছিলোঁ, বিদ্যালয়ত অথবা গাঁৱত পতা অনুষ্ঠানবোৰত একেলগে ভাগ লৈছিলোঁ। আনকি কেতিয়াবা কাজিয়াও কৰিছিলোঁ।... লাহে লাহে সময়বোৰে বাগৰ সলালে। আমি ডাঙৰ হ'লোঁ। সম্পৰ্কবোৰ আগতকৈ গাঢ় হ'ল। সম্বোধনবোৰ সলনি হ'ল। 'তই'ৰ ঠাইত আমাৰ

সম্বোধন 'তুমি' হ'ল। 'অপূৰ্ব-বশিষ্ঠ'ৰ ঠাইত 'গগৈ-ফুকন' হ'ল। একেলগে নাটক কৰিলোঁ, ভাওনা কৰিলোঁ, গাঁৱত অনুষ্ঠান পাতিলোঁ। লগ পালে মনৰ কথাবোৰ, ভাববোৰ বিনিময় কৰিলোঁ। আঁতৰে আঁতৰে থাকিলেও যোগাযোগবোৰ চলি থাকিল আমাৰ। কেতিয়াবা ফোনেৰে, কেতিয়াবা মেছেজেৰে। বন্ধুত্ব থাকিলেও আমাৰ মাজত এজনে আনজনৰ প্ৰতি আছিল সমীহ আৰু সন্মান। অনবৰতে মুখত লৈ ফুৰা তাৰ হাঁহিটো, বিনয়ী আৰু উদাৰ স্বভাৱটো, অভিনয়পাগল মনটোৱে মোক সদায়ে আকৰ্ষিত কৰিছিল। গাঁৱত পতা অনুষ্ঠানবোৰত সদায়ে আগবণুৱা আছিল সি। সঁচা অৰ্থতে সি আছিল সমাজপ্ৰিয়, সৰবৰহী যুৱক। তাৰ অকাল মৃত্যু ঘৰখন বা আত্মীয়-স্বজনৰ বাবেই নহয়, গাঁওখন বা অঞ্চলটোৰ বাবেই অপূৰণীয় ক্ষতি।

(তিনি)

শেষবাৰৰ বাবে আমি লগ পাইছিলোঁ যোৱা জানুৱাৰী মাহত। ঘৰলৈ যাওঁতে লগ পাইছিলোঁ বহু সময়। তাৰ অযত্নপালিত, বিধ্বস্ত চেহেৰা দেখি গালি দিছিলোঁ। স্বাস্থ্যৰ যত্ন ল'বলৈ বাৰে বাৰে সকায়াই দিছিলোঁ। কথা দিছিল সি— ভাল হ'ব, স্বাস্থ্যৰ যত্ন ল'ব। একমাত্ৰ ছোৱালীজনীৰ বাবে, তাইক ভাল মানুহ কৰাৰ সপোনটোৰ বাবেই ভাল হ'ব সি। কিন্তু সপোনবোৰ আধৰুৱা কৰিয়েই সি গুচি গ'ল।

পুনশ্চঃ গগৈ, তোমাক বিদায় জনাবলৈ আজি বৰ কষ্ট হৈছে অ'। কেনেকৈ পাহৰোঁ আমাৰ সেই সোণালী সময়বোৰ। 'তেজলগা বিছৰান', 'দৰমহা', 'এই ঋতুৰ উৎসৰ্গ' নাটকত আমি একেলগে কৰা অভিনয়বোৰ, 'দ্ৰোণপৰ্বত মই 'অভিমন্যু' হওঁতে তুমি 'কৰ্ণ' হোৱা সময়বোৰ, কলেজ ইলেকশ্যনৰ কেম্পেনিঙত তুমি 'মায়াবিনী ৰাতি বুকুত' গোৱা দিনবোৰে আজি বৰ কষ্ট দিছে।... এনেতো হোৱাৰ কথা নাছিল! এনেদৰে গুচি যোৱাৰ কথাতো নাছিল! কিদৰে মানি লওঁ আজি তুমি নাই বুলি! ... বিদায় বন্ধু... বিদায়! য'তে আছা, শান্তিত থাকা।

প্ৰয়াত অপূৰ্ব গগৈ (সোণমণি)ৰ সোঁৱৰণত

◆ বুন্ধেশ্বৰ ফুকন

আহিছিলো অকলে যাওঁগৈ অকলে

মাটিতে সজাটি থৈ।

পিতা-মাতা ভাৰ্যা-পুত্ৰ আছে সংসাৰত

কান্দিব বাউলি হৈ ॥

জন্ম হ'লে মৃত্যু— এই চিৰন্তন সত্যটো জানিও কিছুমান মানুহৰ অকাল মৃত্যুক সহজভাৱে মানি ল'বলৈ বৰ সহজ নহয়। প্ৰতিজন লোকেই তেওঁৰ জীৱন কালত কৰি অহা কিছু কৰ্মৰাজিয়ে সেই সমাজখনত যথেষ্ট প্ৰভাৱ পেলায়। মোৰ দৃষ্টিত অপূৰ্ব গগৈ (সোণমণি)ৰ মৃত্যুক সহজভাৱে ল'ব নোৱাৰি কাৰণ জীৱন নাটৰ “ক” মানৰ সময় নৌহওঁতেই জীৱন নাটৰ সামৰণি মাৰিলে সোণমণিয়ে।

সোঁ সিদিনা ৮ অক্টোবৰ, ২০২০ তাৰিখে এইজন উদীয়মান যুৱকে আমাৰ সকলোৰে অন্তৰত এবোজা বেদনা দি এই সংসাৰৰ পৰা অনন্ত ধামলৈ গতি কৰিলে। অপূৰ্ব গগৈ (সোণমণি)ৰ বিষয়ে ভালেখিনি লিখিবলগা আছিল যদিও মোৰ কেইটামান মনত থকা কথাহে লিখিবলৈ লৈছো।

সোণমণি এজন বিশিষ্ট সমাজসেৱক আছিল। তেওঁ খুউব ধেমেলীয়া আছিল আৰু লগতে আমাৰ সকলোৰে খুউব মৰমীয়ালো আছিল। তেওঁ গাঁওখনৰ প্ৰতিটো অনুষ্ঠান-প্ৰতিষ্ঠানত সক্ৰিয়ভাৱে জড়িত আছিল। বিশেষকৈ সম্পাদকৰ দায়িত্ব পালন কৰি গাঁওৰ যিকোনো অনুষ্ঠান যেনে— ৰাভা দিৱস, বিহু সন্মিলন আদি উদ্‌যাপন কৰিছিল। তেওঁ নিজ গাঁৱৰ উন্নয়ন সমিতিৰ সদস্যৰূপে দায়িত্ব বহন কৰি আহিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ নিজ গাঁৱৰ নৱজ্যোতি যুৱসংঘৰ এজন নিষ্ঠাৱান সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে কাম কৰি আহিছিল আৰু লগতে প্ৰগতি যুৱ সংঘৰ এজন সক্ৰিয় সদস্যও আছিল। সোণমণি এজন চিত্ৰশিল্পীৰ লগতে অভিনয়তো যথেষ্ট আগবঢ়া আছিল।

শেষত ভগৱানৰ ওচৰত তোমাৰ পূণ্যত্মাৰ সদগতিৰ অৰ্থে প্ৰাৰ্থনা জনোৱাৰ লগতে শোক-সন্তপ্ত পৰিয়ালটিলৈ আন্তৰিক স্নেহভৰা শুভাশিস আৰু সমবেদনা যাচিলো।

তুমি স্বৰ্গত স্থান পোৱা সোণমণি...।◆◆

অনুভৱ কৰিম তোমাৰ অভাৱ

◆ দেৱজিৎ গগৈ
তোমাৰ লগৰীয়া

তাৰিখ ৮/১০/২০২০, সময় পুৱা ৫ বাজিছে। হঠাৎ আমাৰ ছোৱালীৰ কণ্ঠ— দেউতা, সোণমণি বৰদেউতা ঢুকাল।... অৱাধিত এটা খবৰ। মই সুধিলো— কোন সোণমণি...? ছোৱালীৰ তপৰাই উত্তৰ পূৰ্ণানন্দ ককাইঁতৰ। বৈ গৈছিলো ঠাইতে। ক্ৰমশঃ দুচকু সিঙ হৈ পৰিল মোৰ। নিয়তিৰ কি পৰিহাস। তোমাৰ অনুপস্থিতিত তোমাৰ পৰিয়ালটো... আৰু তোমাৰ কণমানিজনী...! কিছু সময়ৰ পিচত তোমাৰ জীৱন্ত ছবিখন নীৰৱে আঁকিলো মোৰ অনুভৱেৰে মনৰ আচুতীয়া কোঠাত।.... হয়, তুমিয়ে হয়...। আজি বহু বছৰ আগতে তোমাক তোমাৰ পাপাই বিদ্যালয়লৈ চাইকেল অথবা স্কুটাৰত লৈ যোৱাৰ পৰা বৰ্তমান লগ পালেই হাঁহি মাৰি দেৱজিৎ ভালে আছা নে বুলি সুধা লৈকে কত যে কথাই দোলা দিলেহি মোৰ মানসপটত। এবাৰলেও নক'লা তোমাৰ শাৰীৰিক অসুস্থতাৰ কথা। নীৰৱে গুচি গ'লা আমাৰ পৰা বহু দূৰলৈ। এতিয়া তুমি ক'ত আছা নাজানো... মাত্ৰ এটাই আশা কৰো য'তেই আছা কুশলে থাকা...। সেয়ে মোৰ অনুভৱেৰে তোমালৈ বুলি...

পাহৰণি বুকুৰ পৰা বাৰে বাৰে
আঁজুৰি আনো তোমাক...
মোৰ জড়তাপূৰ্ণ বিষন্ন বাস্তৱৰ সাঁথৰ ভাঙি
তুমি মোৰ দুচকুত মেলি ধৰা
নক্ষত্ৰখচিত আকাশ যেন
ৰ'দালি ইতিহাস
সোঁৱৰণী তোমাৰ বৰ্ণাঢ্য অতীত
আজি মোৰ....।
সেয়ে পাহৰণি বুকুৰ পৰা
বাৰে বাৰে আঁজুৰি আনো তোমাক...।

আমাৰ “সোণমণি”

◆ দিগন্ত কুমাৰ গগৈ
খুড়া

যোৱা ৮ অক্টোবৰ, বৃহস্পতিবাৰে পুৱা প্ৰায় ৩-৪ বজাৰ ভিতৰত শুই থকা অৱস্থাত মাফেৰীয়ে (পূৰ্বালী) ভয় আৰু কান্দোনৰ মাতেৰে মাত লগালেহি-
- দাই দাই উঠক, হস্পিতেললৈ যাওকহি চোন। ঘপহকৈ উঠি শুই থকা সাজেৰে পুত্ৰ পৰিবাৰক বিচনাতে এৰি বোকা-পানী গচকি তৰা-নৰা ছিঙি দৌৰি তেওঁলোকৰ ঘৰ পাওঁ। গৈ দেখো ‘সোণমণি’ক গাড়ীত ভৰাইছে। ততালিকে গাড়ীত উঠি হস্পিতেললৈ ৰাওনা হওঁ। তেওঁৰ ভৰিকেইটা কোলাত তুলি মানুহে কৰা সাধাৰণ পৰীক্ষা কেইটা ময়ো কৰি চাওঁ, গম পালো পৰিস্থিতিত নিজক অতি সংযত কৰি “তুনাক” শান্তনা দিয়া আৰু মৃত্যুক জয় কৰাৰ আশাৰে ডাক্টৰৰ কাষলৈ যাওঁ। শেষত ডাক্টৰে পৰীক্ষা-নিৰীক্ষা কৰি মৃত ঘোষণা কৰে। তাতো বিচলিত নহৈ তেওঁৰ নশ্বৰ দেহ লৈ ঘৰলৈ আহোঁ। আহোঁতে তেওঁৰ বিভিন্ন স্মৃতি আৰু পৰিয়ালৰ কথাই বাৰুকৈয়ে জোকাৰি আহিলে। ঘৰত অবৰ্ণনীয় পৰিস্থিতি। এইয়ে আমাৰ সোণমণি— যিয়ে প্ৰতি মুহূৰ্তত দাই দাই বুলি মাতি থাকে, বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত দিহা-পৰামৰ্শ আগবঢ়াইছিল। শেষ মুহূৰ্তত তেওঁ কাকো একো নক’লে, মোকো দাই বুলি নামাতিলে। তেওঁ আমাক শোক সাগৰত পেলাই থৈ গ’ল। ই বৰ অসহনীয়, মৰ্মান্তিক। প্ৰকৃতি আৰু নিয়তিৰ নীতিৰ ওচৰত হাৰ মানি সকলো মানি ল’লো। প্ৰকৃত সত্যক কোনেও ৰখিব নোৱাৰে। সেয়েহে তেওঁৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনা কৰি এই মংগলময় ক্ষণত শোকৰ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি আগবঢ়াই ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ।

ওম শান্তি শান্তি শান্তি...।

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

◆ মমী ফুকন বৰ্মন
দিশপুৰ, গুৱাহাটী

হে বন্ধু প্ৰণামো তোমাক...।

“মৃত্যু সঁচাকৈয়ে এক নিৰ্মম সত্য।” অপূৰ্ব গগৈ মোৰ অতি মৰমৰ বন্ধু আছিল। তেওঁৰ মৃত্যুৰ বাতৰিটোৱে কঢ়িয়াই আনিলে মৰ্মান্তিক দুখ আৰু বেদনা। “অপূৰ্ব” আছিল এক অমায়িক, নম্ৰ আৰু মৰমীয়াল তথা মেধাবী আৰু প্ৰতিভাশীল ব্যক্তি। তেওঁৰ গুণ আছিল অপৰিসীম। কম বয়সতে আপোনসকলৰ ওচৰৰ পৰা আঁতৰি যোৱাত মনত বৰ কষ্ট পালোঁ। তেওঁৰ পৰিয়ালৰ সকলোলৈকে মই মোৰ ফালৰ পৰা সমবেদনা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। লগতে তেওঁৰ বিদেহী আত্মাৰ চিৰশান্তি কামনাৰে ভগৱনাৰ ওচৰত সদায়ে প্ৰাৰ্থনা কৰি যাম।

হে মৰমৰ বন্ধু, হাজাৰ হাজাৰ মৰমেৰে তোমাক শ্ৰদ্ধাঞ্জলি জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

◆ বাজেদ্ৰ প্ৰসাদ গগৈ
প্ৰাক্তন উপদেষ্টা

সদৌ লখিমপুৰ জিলা ছাত্ৰ সন্থা

যোৱা ৮ অক্টোবৰ, ২০২০ তাৰিখ বৃহস্পতিবাৰে পুৱা ৫-০০ বজাত জানিব পাৰিলো যে আমাৰ ভতিজা অপূৰ্ব (সোণমণি) গগৈ পৰলোকগামী হ'ল। কথাষাৰ শুনিলে সহজ হ'লেও ভাৱিলে আচৰিত লাগিল। জন্ম মানেই পথৰ পথিক। এই চিৰন্তন সত্যক কোনেও নুই কৰিব নোৱাৰে সঁচা, কিন্তু কাৰোবাৰ অকাল, অপৰূপ বিয়োগে আমাৰ মাজলৈ বিষাদৰ বতাহ কঢ়িয়াই আনে। সৌ সিদিনালৈকে একেলগে হাঁহি-মাতি থকা সোণমণিটো অকালতে গুচি গ'লগৈ এক অচিন, অজান ঠাইলৈ। ১ নং বাস্তৌ গাঁৱৰ নৱজ্যোতি যুৱক সংঘ ও পুথিভঁৰালৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক, পদুম সাহিত্য সমিতিৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত ৰাভা দিৱস উদ্‌যাপন সমিতিৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক, উন্নয়ন সমিতিৰ সদস্য, ঢকুৱাখনা আদৰ্শ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ 'বিকাশ' আলোচনীৰ প্ৰাক্তন সম্পাদক, চিত্ৰশিল্পী, ঢকুৱাখনা মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনী বিভাগৰ সম্পাদক, ঢকুৱাখনা আঞ্চলিক ছাত্ৰ সন্থাৰ কৰ্মী, এসময়ত অসম গণ পৰিষদ, মধ্য ঢকুৱাখনা যুৱ পৰিষদৰ বিষয়ববীয়া, বৰমানুহ পৰিয়ালৰ বংশাৱলীৰ স্মৰণিকা সম্পাদনা সমিতিৰ দায়িত্বপ্ৰাপ্ত সম্পাদক, উৎসাহিত যুৱক, আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ সোণমণি সকলো নিৰৱে সহ্য কৰি বহুতো আশা বুকুত সাঁচি গুচি গ'লগৈ আমাৰ মাজৰ পৰা চিৰদিনলৈ। তেওঁৰ বিদেহী আত্মাৰ সদৃগতি অৰ্থে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰিলো। লগতে পৰিয়ালটিলৈ দুখৰ সমভাগি হৈ মংগল কামনা কৰিলোঁ।

ওঁম শান্তি, ওঁম শান্তি, ওঁম শান্তি।

কুকুৰ পোৱালি

◆ বৈকুণ্ঠ গগৈ

(ৰেণু) নেনু, নেনু নেনু মাই নেনু আজি ঘৰত নাই, নেনু গৈছিল ঘাটলৈ হাতত এটি কলহ লৈ। নদীৰ কোবাল সোঁতে পাই নেণুক নিলে উতুৱাই। এখন গামোছাৰে পোন্ধ মাৰি আৰু এখন গামোছাৰে মূৰত পাগটো মাৰি ঢোলটো কান্ধত লৈ বিহুগীত ফাকি গাইছিল। তেতিয়া শ্ৰুতা দৰ্শকে হাত চাপৰি বজাই কিৰিলিৰ বান আনিছিল। তেতিয়া যদিও ১৩ নং বাস্তৱী প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ 'খ'-মানৰ ছাত্ৰ। কল্পনাৰ সেই নেনুজনীৰ লগতে তইও গুচি গ'লি। আজি তোৰ চোতালত তোৰ গুণমুগ্ধই অশ্ৰুসিক্ত নয়নে ভিৰ কৰিছে আৰু বহুতেই মোক প্ৰশ্ন কৰিছে— আপোনাৰ কাষতেই সি ডাঙৰ হ'ল? হয় মোৰ যেন এনে লাগিছে ক'ৰবাত কিবা ভুল এটা ৰৈ গ'ল। এদিন পুহ মাহৰ ৰাতি তই আৰু মমাই (সৰুভাইটি) মোক বিচনাৰ পৰা উঠাই দলনি বিলৰ পাৰত ইটাভাটা জ্বলোৱা পাৰ্টি খাবলৈ নিছিল। পথাৰৰ মাজত যেতিয়া ঠাণ্ডাত মোৰ পিঠিত উঠি ইটা ভাটা পাইছিলো 'পাপাই' আমাৰ তিনিটাকে খং কৰিছিল। আমি আকৌ ঘৰলৈ যাওঁ ব'ল বুলি কলত তই মোৰ পিঠিত লাভমাৰি উঠিছিলি। তেতিয়া 'পাপাই' আমাক আগভেটি ধৰিছিল। ৰাতিপুৱা চাহ খাবৰ সময়ত পিঠা-পনা বনালে কুকুৰক মতাদি কুট, কুট, কুটকৈ মাতি দিলে আৰু দৌৰ মাৰি আহিছিলি আৰু গালি খাইছিলে মমাই সৰুভাইটিয়ে। তই লগত যাব নোৱাৰিলি বাটত ক'ৰবাত গৰু, চাইকেল থাকিব পাৰে বুলি। মমাৰ উত্তৰ- মই পঢ়া টেবুলৰ পৰা উঠিবলৈ নেপালোয়েই। সি গৈ পেহাইঁতৰ ঘৰ পালেগৈ। মোক তেতিয়াৰ পৰা কুকুৰ পোৱালি আৰু মই তেতিয়াৰ পৰা তোক কুকুৰ পোৱালি বুলি কওঁ- চন, তাৰিখ মনত নাই।

ডাঃ ৰবিন বৰুৱাৰ গালি, এদিন ক'ৰবাত বজাৰ কৰি থাকোঁতে ডাঃ ৰবিন বৰুৱাৰ ঔষধৰ দোকানত পাপাকৰ সৈতে বহি আছিলি। মোক দেখি চিঞৰিবলৈ ধৰিলে— সোঁটো কুকুৰ পোৱালি, সোঁটো কুকুৰ পোৱালি। মই কুকুৰ পোৱালি ওচৰলৈ যাওঁ। মই নিজেই ঘূৰি গৈ দোকানত সোমালো। তেতিয়া ডাঃ বৰুৱাই মোক খং কৰিবলৈ ধৰিলে। এইবোৰ চব তোৰ কাম। তই জোকাই জোকাই তাক বেয়া কৰিছ।

এদিন কিতাপৰ টোপোলা এটা মোৰ সন্মুখত থৈ ক'লে— কুকুৰ পোৱালি
তই চাচোন মই কি আনিছো। টোপোলা খুলি দেখো জালভাৰী মধ্য ইংৰাজী
বিদ্যালয়ৰ বছেৰেকীয়া অধিবেশনত দিয়া চিত্ৰাংকন, সাহিত্য, খেল-ধেমালি, ঢোল-
পেঁপা, গগণা বজাই সৰ্বোচ্চ খিতাপ আজুৰি অনা প্ৰমাণ পত্ৰৰ লগতে কিতাপৰ
টোপোলাটো। তেতিয়াহে অনুভৱ হৈছিল সি কৈশোৰত ভৰি থলেহি। সেই
সময়তে চিমেন্ট-বালিৰে সাজি উলিয়াইছিল বিষ্ণুৰ চতুৰ্ভূজ মূৰ্ত্তি। শ্ৰদ্ধাৰ
পাঠকসকল, আপোনালোকে যদি চাব বিচাৰে তেন্তে চাব পাৰিব। কাৰো ওচৰত
প্ৰশিক্ষণ নোলোৱাকৈ বিভিন্ন ধৰণৰ ভাস্কৰ্য, কাগজৰ বিভিন্ন ধৰণৰ ফুলৰ সমাহাৰ।
সিমানাই নহয় মাছ ধৰিবলৈ সজা দিঙৰা, খলহা, খালৈ দেখিলে এনে লাগে যেন
ড্ৰয়িং ৰুমত সজাই থবলৈহে তৈয়াৰ কৰিছিল।

সেইটোৱে আছিল কুকুৰ পোৱালি। আজি তোৰ আদ্যশ্ৰাদ্ধ। দেউতা, মা,
ভণ্টি দুজনী আৰু আকাশৰ তৰাৰ মাজত পাপাকক বিচাৰি ফুৰা তোৰ কণমানি
পুত্ৰী জনীক (তাইক) আশীৰ্বাদ কৰিবি, তাই যেন আকাশ চুব পাৰে।

অযুত সপোন সিঁচি, হৃদয় উজাৰি ভালপোৱা বাস্তৱৰ বেণুজনীক আশীৰ্বাদ
কৰিবি। সেইজনী বেণুৱে গোটেই জীৱন তোৰ স্মৃতি বুকুত বান্ধি জীয়াই থাকিব
লাগিব।

অভিমানী মন

◆ বুবুল চমুৰা

কুৰিটি আঙুলিৰে সজাইছিলো তোমাৰ মধুবন বননি
সেউজীয়াত বহি ফুল-তৰা-গানৰ সপোন আঁকিছিলো
উদুলি-মুদুলি আজি মধুবন বননি...

অথচ হঠাৎ কিয় হ'ল থৌকি-বাথৌ তোমাৰ কোমলীয়া মন?
হয়তো বুকুত দুৰৰিৰ দৰে কোনেও নজনাকৈ গজি উঠিছিল
ফুলো কি নুফুলো অভিমানীৰ কলি

হয়! সঁচাকৈয়ে তুমি অভিমানী!
সেউজীয়া সপোন এৰি দিক্‌চৌ বাটৰ
শিখৰত বহি তুমি হ'লা অভিমানী
নিজৰ সপোন সামৰি — যাঁও বুলিয়েই গুচি গ'লা
নোকোৱাকৈ এষাৰ

মই জানো — তোমাৰ অভিমানৰ ভাষা
মই জানো — শিল্পী মনৰ সত্বা
আৰু জানো — জোন-তৰা-গানৰ সপোন গাথা
মই আৰু জানো — তোমাৰ অভিমাণে গতিশীল পথত দিয়া নাছিল বাধা
দিছিল মাথো — প্ৰেৰণাৰ উচাহ

তোমাৰ সপোন আছিল — হাত মেলি আকাশ চোৱাৰ
তোমাৰ সপোন আছিল — সাগৰৰ মানিক আনি খচিত কৰাৰ

অথচ আজি!
মানিক বুটলি বুটলি বলুকাত হেৰাই গ'লা। ◆◆

শান্তিৰে থাক অ' বোপাই ...

◆পূৰ্ণানন্দ গগৈ
(পিতৃ)

সময়ৰ ধেমালি একেবাৰে বুজিব পৰা নাছিলোঁ। বহুলোকে কয়— “সময় বৰ নিষ্ঠুৰ।” নিষ্ঠুৰতাৰ গ্ৰাসত পৰি সঁচাকৈয়ে আজি মই দিনতে এক্কাৰ দেখিছো। মোৰ অন্তৰত এটা প্ৰশ্নই বাৰে বাৰে ভুমুকি মাৰিছে— মোৰ কি অপৰাধ আছিল যে আজি মই এনে শান্তি মূৰপাতি ল'বলগা হ'ল। মই এতিয়াও মনত পেলাব পৰা নাই যে কোনো দিনে কাৰোবাক অন্তৰত দুখ দি কাম কৰিছোঁ বুলি। কাৰোবাক আঘাট দিয়াকৈ কথা কৈছো বুলি...।

সময়ৰ বান্ধোনত আজি মই বাককৈয়ে বান্ধ খালো। হয়তো এই বান্ধোন কোনো দিন খুলিব নোৱাৰিম। বোপাইহঁত অ'! তহঁত (এটি পুত্ৰ সন্তান আৰু দুটি কন্যা সন্তান) ভগৱানৰ দান। আনৰ দৰে এদিন ময়ো সপোন দেখিছিলো— তহঁত শিক্ষিত, জ্ঞানী আৰু ভাল মানুহ হ'বি। মা-দেউতাৰাৰ শেষ কৰ্মভাগিও সমাপন কৰিবি। ক'তা, আজি দেখোন আমাৰ সপোনবোৰ সপোন হৈয়ে ৰ'ল।

হয়তো মোৰ অন্তৰত এটা দুখেই মৃত্যু পৰ্যন্ত দোলা দি থাকিব— চিকিৎসাৰ বাবে মই যদি কমেও আধাঘণ্টা সময় পালোহেঁতেন নিশ্চয় মই মোৰ ল'ৰাটোক মৰিবলৈ নিদিলোহেঁতেন। তাক জীয়াই ৰাখিলোহেঁতেন।

বোপাই অ'! তই মোক ক্ষমা কৰি দিবি। সময়ৰ ধেমালিত তোৰ দেউতাৰাই পৰাজিত সৈন্যৰ দৰে ধাৰাসায়ী হ'লো।

ভগৱানৰ ওচৰত কাবৌ কৰিছোঁ— তই য'তে আছ' ভগৱানে তোক শান্তি দিয়ক। তই শান্তিৰে থাক, শান্তিৰে থাক, শান্তিৰে থাক....।

বিষাদৰ চকুলো

◆ বন্তি গগৈ
ডাঙৰ বৌ

“ভাগি গ’ল বীণখনি
ছিগি গ’ল তাঁৰ
ৰৈ গ’ল অৱশেষ
অমিয়া ঝংকাৰ।”

মৃত্যু এক চিৰন্তন সত্য। কিন্তু সোণমণি.....। ‘সোণমণি’ শব্দৰ অৰ্থ সকলোৰে জ্ঞাত। এইটো পৰিয়ালত প্ৰথম বোৱাৰী হৈ খোজ দিয়া দিনাৰ পৰাই সোণমণিক হয়তো সোণৰ মূল্যই দিয়া হৈছিল। কিন্তু নিয়তিৰ কি নিষ্ঠুৰ পৰিহাস।

অভিশপ্ত সেই (৮ অক্টোবৰ) বৃহস্পতিবাৰৰ দিনটো কেনেকৈ পাৰ কৰিলো ক’ব নোৱাৰো। কাহিলী পুৱাতে হঠাৎ তোমাৰ অসুস্থতাৰ বাতৰি পাই হস্পিতাল পালোগৈ। হস্পিতালৰ বিচনাত তোমাৰ নিঠৰ দেহাটো দেখি মই পাগলৰ দৰে তোমাক জোকাৰি পেলাইছিলো, কিয় জানা সোণমণি? তুমি যে হাঁহি আছিল। ভাবিছিলো তুমি আমাক দেখুৱাবলৈ অভিনয় কৰিছা। কিয়নো তোমাৰ তেনে প্ৰতিভা বহুতো আছিল। কিন্তু সেইয়া তোমাৰ অভিনয় নাছিল। আঁচলতে হাঁহি হাঁহিয়ে তুমি আমাৰ সকলোকে কন্দুৱাই অজান দেশলৈ গুচি গ’লা। কিয় সোণমণি? তোমাৰ সেই হাঁহি আমাৰ বাবে চিৰদিন সাথৰ হৈ ৰ’ব, কিয়নো তোমাৰ সেই মুখৰ হাঁহি চিতাত জুই দিয়ালৈকে স্নান হোৱা নাছিল। ‘সোণমণি’ তুমি আমাক হাঁহিৰে বিদায় জনালেও আমি তোমাক হাঁহিৰে বিদায় দিব নোৱাৰিলো। আমাৰ সেই কান্দোনবোৰ তুমি হাঁহি বুলি ধৰি চিৰশান্তি লভিবা। তোমাৰ এই অকাল মৃত্যুৱে মোক তথা পৰিয়ালৰ লগতে গাঁৱৰ জ্ঞাতি, মিতৰ-কুটুম আৰু অজস্ৰ জনক চিৰদিনৰ বাবে কন্দুৱাই থৈ গ’লা। যি কি নহওঁক তোমাক এটাই মাথো অনুৰোধ কৰিছো, তুমি তোমাৰ ‘ধুনমানো’ জনীক তুমি য’তে আছা তাৰপৰাই আশীৰ্বাদ কৰিবা, যাতে তাই তোমাৰ কায়িক আৰু সাংস্কৃতিক প্ৰতিভাখিনি বিকশিত কৰি তোমাৰ নাম উজ্বলাই ৰাখিব পাৰে।

শেষত তোমাৰ আত্মাৰ চিৰশান্তিৰ বাবে প্ৰভু ভগৱন্তৰ চৰণত সেৱা তথা

প্ৰাৰ্থনা নিবেদিছো।

“শোক মোহ মহা পঞ্চমাজে অজ্ঞান মগন ভৈলা দেখি
পৰম ঈশ্বৰ দৈৱকী নন্দ নন্দন।
কৃপাৰে ঈশ্বৰে তত্ব কহি উদ্ধাৰিলা নিজ ভকতক
হেন ঈশ্বৰৰ চৰণে লৈলো শৰণ।।”

এটি সপোনৰ অপমৃত্যু

◆বেডি-এন্ট গগৈ

অহাৰ দৰে উভতি আঁতৰি গ'লা
বাটে বাটে ফুল সিঁচি থৈ
ৰ'দৰ তাপত মৰহি শুকালেও
তোমাৰ কথাকে আছে কৈ।

লিখনিত সীমাবদ্ধ নহয় হাজাৰ স্মৃতি, কলমৰ চিয়াঁহীৰে জুখিবতো নোৱাৰি
মৰমবোৰ, আবেগবোৰ তথাপিও নেদেখাজনৰ প্ৰতি প্ৰশ্ন, প্ৰভু কিয় এই অবিচাৰ!
এৰা,

Death maintain no calender.

মুখত সদা হাঁহিৰে এক উজ্জ্বল ব্যক্তিত্ব। শিল্পী সুলভ তেওঁৰ হাতৰ পৰশত
সৃষ্টিৰ উপহাৰ অথচ সকলোকে চকু পানীৰ লোতকেৰে বোৱাই থৈ তেওঁ গ'লগৈ।
তেখেতৰ মৃত্যুৰ খবৰটি আছিল নিৰৱতাৰ দৰেই মৌন আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ দৰেই
কৰুণ। তেখেতৰ আত্মাই সদৃগতি লাভ কৰক; তেওঁ বাস কৰক আমাৰ হৃদয়ত,
আমাৰ প্ৰাৰ্থনাত।

স্বৰ্গীয় 'সোণ' দাইৰ স্মৃতিত

বিভোৰ স্বপ্ন

◆ নৈবেদ্য গগৈ (ভাইটি)

অপূৰ্ব, অংকুৰণ প্ৰকৃতিৰ ৰূপ
যাৰবাবে জীপালতাই লক্ষ্য
সেই আৱেষ্টনীৰ আৱৰণত
তোমাৰ উদ্‌গীৰণ
আমিবোৰ মাথো একোটা সম্বল।
অ' সোণ দা ধেমালিবোৰ যে আবেগ হ'ল
আৰু, আবেগৰ বোকোচাত
ইহঁতবোৰ ধোঁৱা হৈ গ'ল।
সঁচাকৈ সপোনবোৰ ছাই হৈ গ'ল।
যাৰ কোনো অস্তিত্ব নোহোৱা হ'ল।
সেয়ে ভাৰত এবাৰ কণ্ঠ
অ' সোণ দা ধুন-মানু ডাঙৰ হ'ল
আমি গৰ্বিত হ'লো
তাই যে ডাঙৰ হ'ল সাঁতুৰাৰ মন
নাযাই নে তোমাৰ?
প্ৰণামো তোমাক, আশিস তোমাৰ
আমাৰ বাবে চিৰ কাম্য
চিৰশান্তি আত্মাৰ হেতু আমিবোৰ
বৰ আকুলিত।◆◆

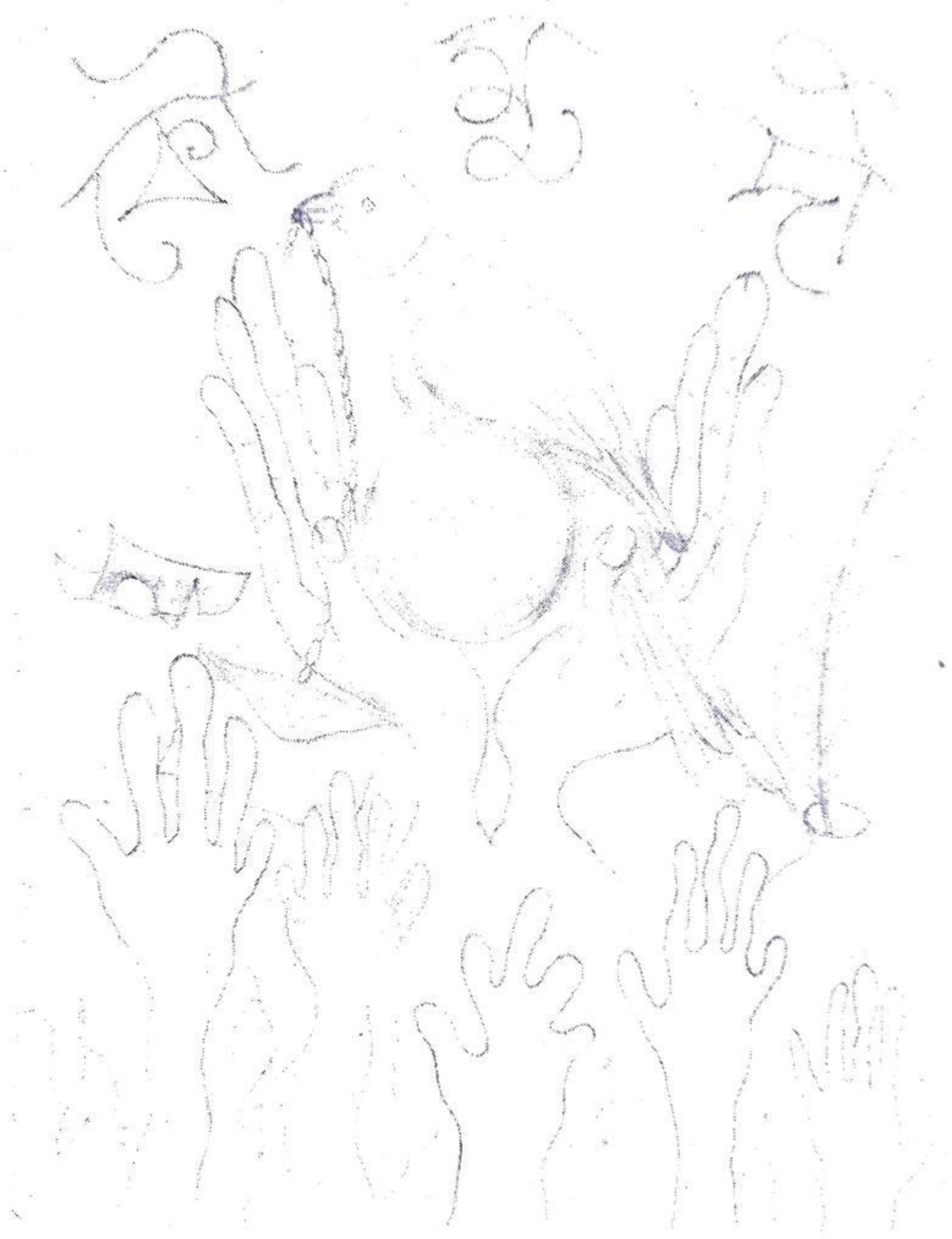
স্বৰ্গীয় 'সোণ' দাইৰ স্মৃতিত

সহমৰ্মিতা

◆ইন্দ্ৰানুজ গগৈ(সোণমইনা)

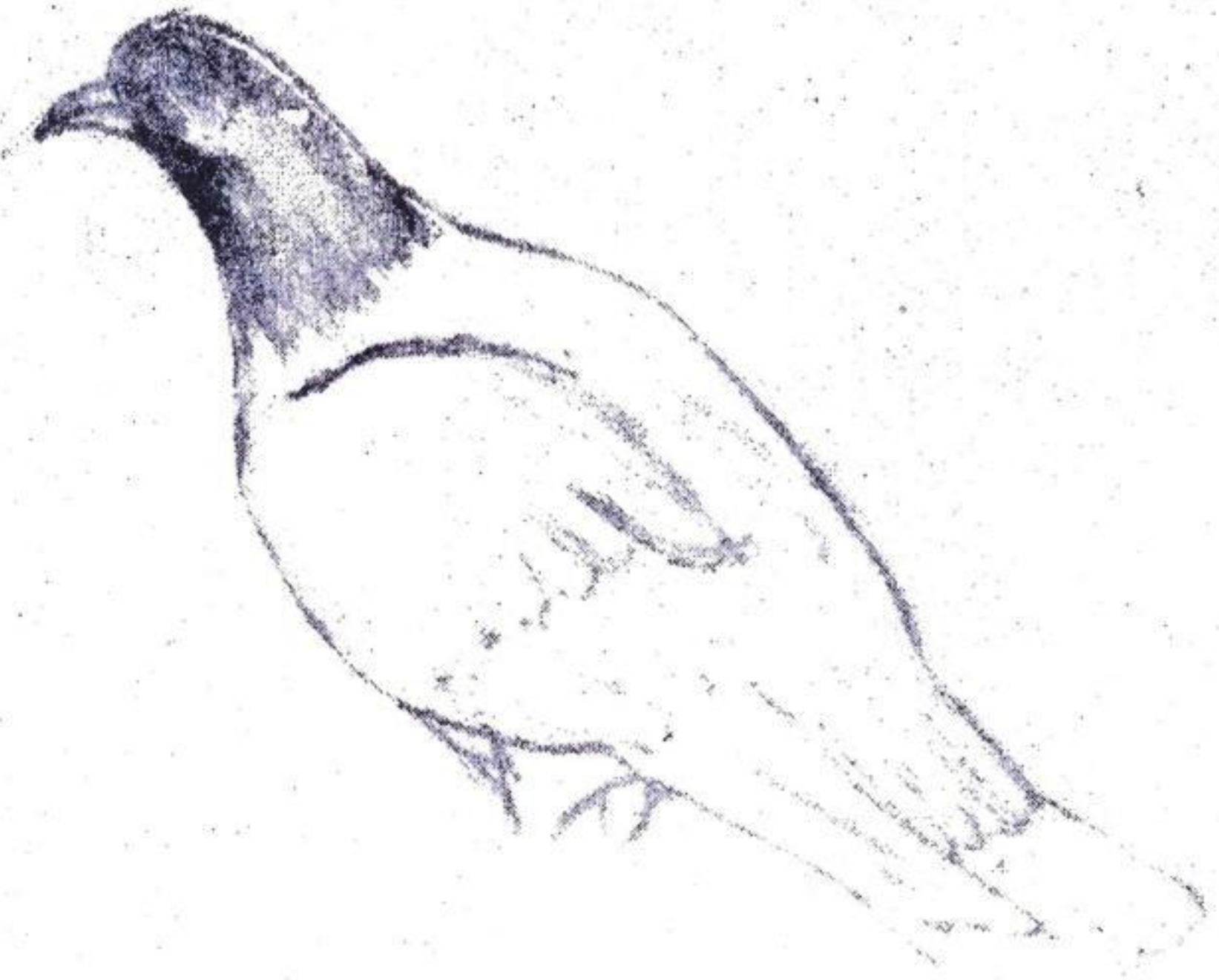
সুৰ্ণ শেতলীত তুমি জাগ্ৰত
তুমি সদা হাস্য বদনিত
আক্ষেপিত সৃষ্টিকুণ্ড
মণি তুমি আমাৰ নয়নৰ
তথাপিও শূন্য আজি
আমাৰ অন্তৰৰ নিভৃত কোণত
তুমি অগ্ৰজ আৰু...
আৰু মই অনুজ
সেয়ে ছাগে সঙ্কণিক মিলন
সেইয়ে মই আৰ্তনাদত দহিত
তোমাৰ চিৰশান্তিৰ কামনা
মই সোণমইনা।◆◆

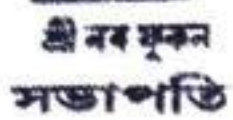
প্রয়াত অপূর্ব গগৈৰ দ্বাৰা অংকিত কেইখনমান চিত্ৰ

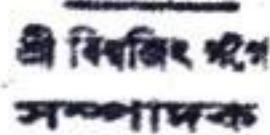

ফোন : ৮০১১৪৭৩৯২৫

শ্রীমন্ত শঙ্করদেব সংঘ

ঢকুৱাখনা আঞ্চলিক শাখা
কাৰ্যালয়।

ফোন : ৮০১১৫৫৩১৫৪

४३३३ न९

তারিখ: ২০/১০/২০২০

ଆତି -

কীম্বদন্তি অনুসারে গার্গ্য বাহ্য আৰু শোক মন্থত জীবিত থাকে বৰ্জনে
বিশুদ্ধ:- শোক বৰ্জ্য হোৱা

অক্ষাভাঙনেও,

মেয়ে জাৰ্জি জন্ম কৰিব। ছোৱা ইং ০৮।০০।২০২০ জাৰ্জি
(২০ জাৰ্জি ০৭২ শতিকাৰ) বৃহস্পতি বাবে চুৱা থনা আন্তৰিক মাথাৰ
অন্তৰ্গত ১নং বাৰ্তা আন্তৰিক মাথাৰ সৰ্ব্ব অল্পৰ গৰ্ভে বাপৰ মাথাৰ
অফান বিহোজত আন্তৰিক মাথাৰ সৰ্ব্ব বাপৰ অৰ্ধৰ গৰ্ভে মোক জন্ম
কৰ।

শ্রীযুক্ত শঙ্করদেবে সঙ্ঘ ঢুকুয়া থানা আঞ্চলিক স্বাস্থ্য অধিদপ্তর
দ্বারা পাঠে বামদিক ঘেঁড়ুটি আশ্রিত কামনা কবাব লগতে মোক শুল্ক
দাবিদার বর্গের সম্মেলনা উল্লেখ কবি সেহা ধবা ইত্য

সেবাতে -

श्री गुरुदेव गुरुदेव
 गुरुदेव

ভোক্তা

দিনাংক ১৫-১০-২০২০

অপূৰ্ণ গগৈ ভোক্তা পৰিচালন বৰ্গ ।
১ নং বাৰ্ত্তা গাঁও ।

আনুষ্ঠানিক স্বেচ্ছা গ্ৰহণ কৰিব । এখন নিম্ন
নিম্নী, অধিনেতা, সৰবৰষী আৰু হাস্যবৰ্ষী যুগ্ম, সমাজ
সেৱক তথা গাঁও প্ৰাতিষ্ঠান অনুষ্ঠানৰ লগত উত্তৰোত্তৰ
জড়িত উদ্যোগী যুগ্ম যোৱা হৈছে অক্টোবৰ ২০২০ অৰ্থাৎ
পৰলোকগামী হয় । তেখেতৰ পৰলোকগামীত আঘাত সমাজ,
গাঁও এক প্ৰগতি হ'ব কৰিলে সি কোনোকালেই পূৰণ নহ'ব ।
আমি ১ নং বাৰ্ত্তা গাঁও উন্নয়ন সমিতি সমূহ উদ্যোগী,
বিশ্বস্ত বৰ্ষীয়া, কাৰ্যনিৰ্বাহক সদস্যৰ লগত গাঁওগামীত তেখেতৰ
পৰলোকগামীত গভীৰ ভোক্তা প্ৰকাশ কৰাৰ লগতে পৰম শ্রী
পৰমেশ্বৰ ওহৰত তেখেতৰ বিৰুদ্ধী আত্মাৰ সদা গাঁও কামনা
কৰিছোঁ । লগতে ভোক্তা পৰিচালন বৰ্গলৈ গভীৰ সম্বৰদণ্ড
দাৰ্শন কৰিছোঁ ।

অধিকাৰ

শ্রী নিত্যানন্দ গগৈ

সভাপতি

১ নং বাৰ্ত্তা ১০২০ গাঁও
তা ১৫/১০/২০২০

শ্রী বিপ্লব চমুবা

সম্পাদক

১ নং বাৰ্ত্তা ১০২০ গাঁও
তা ১৫/১০/২০২০

ଘୋଷା

ଯୋଗା ୧୩୦ ୪/୦୦/୨୦୨୦ ତାରିଖ ସ୍ୱାକ୍ଷରୀତ ବାବୁ
୧୩୦ ଯୁକ୍ତେ ଗାବର ନିବାସୀ ମାନ୍ୟତାପ୍ରାପ୍ତ କଲ୍ୟାଣକାନ୍ତ
ମହାପାତ୍ର, ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟମାନ ସୁରକ୍ଷା ଆନ୍ତର୍ଗତ ଗାଁ (ମିଳିତାନ୍ତରୀ)ର
ଭାଗ୍ୟାଳୟ କୁଳୁତ ବିଦ୍ୟାଳୟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ସ୍ୱୟଂ ନିଜାତ ଆଦି
ଭାଗ୍ୟାଳୟ ମାନ୍ୟତା ମିଳିତ ମାନ୍ୟତା ଦେବା ନିମନ୍ତେ
ସିଦ୍ଧି ଘୋଷା ଗାବର ନିବାସୀ ଆଦି ଏକ ମିଳିତ ଘୋଷା
କାର ଘୋଷା ଘୋଷାଳୟର ମାନ୍ୟତା ଦେବା କାର୍ଯ୍ୟ
ଘୋଷା ଦେବା କାର୍ଯ୍ୟ ।

ଘୋଷକ.

ଘୋଷକ ଗାଁ -

ଘୋଷକ ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ

୧୩୦ ଯୁକ୍ତେ ଘୋଷକ ବିଦ୍ୟାଳୟ

୧୩/୦୦/୨୦୨୦

Head Master
No. 130/2020
Date 13/00/2020

প্রয়াত অপূৰ্ণ গগৈৰ হাতৰ পৰশ ...

